

Trăind în prezența Sa

Biblioteca clasicilor spirituali

Acesta este primul volum a ceea ce va deveni o bibliotecă unică a literaturii marilor creștini. Este o colecție de cărți ce au o singură temă: cum să-L experimentezi pe Hristos în profunzime. Încercăm să găsim, să transcriem și să publicăm în engleza modernă toate cărțile importante scrise despre acest subiect în perioada 400 d.C. - 1800 d.C.

Cartea de față este o combinație a trei cărți. Prima parte este formată din extrase culese din scrisorile scrise de către Frank Laubach din Dansalan, Lake Lanao, Insulele Filipine în anii 1930-1932 către tatăl său și care au fost intitulate: „Epistolele unui mistic modern”. A doua parte provine din „Jocul cu procesele verbale”, tot de Frank Laubach. A treia parte este transcrierea în limbajul modern a cărții intitulate: „Trăind în prezența lui Dumnezeu”, scrisă de către Fratele Lawrence și publicată pentru prima dată în limba franceză în anul 1692.

Trăind în prezența Sa

Fratele Lawrence
Frank Laubach

Cuvânt înainte

Această carte poartă mărturia relației unice a doi oameni cu Dumnezeu... ce au umblat conștienți în prezența lui Hristos... la fel cum Hristos a umblat pe acest pământ, întotdeauna conștient de prezența Tatălui Său.

Se poate obține o astfel de relație? Este ea de dorit? Este această experiență centrală a Vieții creștine?

Ideea trăirii în conștiința continuă a lui Hristos pare atât de greu de realizat încât, în general a fost abandonată, ca fiind ceva imposibil. În realitate nu este așa! Dar dacă *este* posibilă, de ce în ultimii 2000 de ani se găsește foarte rar printre credincioși o astfel de relație? Răspunsul este foarte simplu. Pentru cei mai mulți creștini, a ajunge într-o conștiință profundă, continuă a lui Hristos este o revelație necunoscută. Nu cauți ceea ce nici nu știi că există.

În al doilea rând, practicarea unei părtașii constante cu Hristos a fost de puține ori, cu câteva excepții, experimentată izolat de cei, care au împărtășit o astfel de experiență.

Deci, ce lipsește? O strădanie corporativă! Un *grup* de bărbați și femei, care împreună caută să-L cunoască pe Hristos și numai pe El. Aceasta a lipsit. *Această* aventură corporativă schimbă totul... aceasta face să dispară dificultatea. Să fiu mai clar: atunci când un grup de oameni *sunt împreună*, căutând să trăiască constant în părtașie cu Hristos, dintr-o dată imposibilul devine posibil.

La început cartea a fost compilată doar pentru un asemenea grup de oameni. A fost pregătită pentru circa 120 de oameni, care au dorit să experimenteze împreună ceea ce Fratele Lawrence și Frank Laubach au experimentat separat. Cartea vă este transmisă cu această înștiințare: mesajul aceste cărți este pentru oameni, care experimentează practic *biserica* - trupul lui Hristos. *Niciodată* nu s-a intenționat ca această minunată relație cu Hristos să fie căutată sau descoperită de unul singur. Această relație este pentru biserică!!! Însă, când vorbesc de biserică, mă refer la acei câțiva, care au privilegiul să trăiască în atmosfera a ceva numit: „viață de biserică”.

Vă invit să citiți: „*Nepovestita istorie a creștinilor din secolul întâi*” pentru a putea să apreciați mai bine ce se întâmpla în viețile credincioșilor din primul secol. Este scopul nostru să fie cunoscută din nou, de către credincioșii zilelor noastre, aceeași experiență corporativă.

Gene Edwards

Cuprins

Introducere

În istoria bisericii sânt doi oameni, care au scris foarte practic și simplu despre subiectul trăirii în prezența lui Hristos. Amândoi au o mărturie puternică a umblării aproape continue în conștiința prezenței lui Hristos. În căutarea noastră de a-L cunoaște pe Domnul așa cum El ne cunoaște pe noi, este înțelept să avem în vedere experiența acestor doi oameni. Unul din ei a trăit în secolul șaptesprezece, celălalt în secolul douăzeci.

Primul este Fratele Lawrence (Nicholas Herman), din Franța, ce a murit în februarie 1691. Al doilea este Frank Laubach, care a plecat la Domnul în iunie 1970.

Această carte conține, într-o singură copertă, tot ce ne-a rămas de la Fratele Lawrence referitor la trăirea în prezența lui Hristos, și include de asemenea, într-o formă restrânsă, două lucrări ale lui Frank Laubach scrise pe aceeași temă. (Lucrările lui Frank Laubach au fost extrase din două broșuri: „Epistolele unui mistic modern” și „Jocul cu procesele verbale”.)

A fost necesară actualizarea și rescrierea lucrării Fratelui Lawrence; lucrările lui Frank Laubach au suferit modificări nesemnificative.

De ce a fost rescrisă lucrarea lui Lawrence? Pentru că cei mai mulți creștini, care citesc această carte nu pot să înțeleagă mari fragmente din ea; câteodată limbajul este prea arhaic și stilul prea greoi de a putea fi urmărit. De aceea, am scris cuvintele și gândurile lui într-o engleză modernă. (Broșura scrisă de el conține patru discuții și șaisprezece scrisori. În „discuții”, am făcut trecerea de la persoana a treia la persoana întâia.) Veți observa totuși o puțină nuanță din ceea ce a aparținut vremii lui.

În privința condensării lucrărilor lui Frank Laubach referitoare la subiectul prezenței lui Hristos, am dorit să ometem din scrisorile lui discuțiile pe alte teme și să păstrăm doar ce este etern. Probabil că prin actualizarea lucrării lui Lawrence el va putea să vorbească și celor din secolul *următor*, așa cum a făcut-o în *ultimile* trei secole. Și prin condensarea lucrărilor lui Frank Laubach, prin extragerea a ceea ce este esențial în experiența lui pe tema mai sus amintită, probabil că el va putea vorbi familiei creștinilor, dându-le un mesaj ce va rezista secolelor așa cum au rezistat și cuvintele lui Lawrence.

Citind scrierile acestor bărbați pe care i-au separat trei sute de ani, veți observa similitudinea inimilor și experiențelor lor. (Fratele Lawrence a scris la sfârșitul secolului șaptesprezece. Fratele Laubach a scris la începutul anilor treizeci; la început Laubach a scris ca unul, care căuta; mai târziu, ca unul, care a găsit.) Să ne uităm puțin mai de aproape la viețile acestor doi oameni, pentru că scopul acestei cărți este de a vă mișca și provoca prin mărturia lor: *dovezi vii ale faptului că este posibilă experimentarea continuă a lui Hristos!*

Viața Fratelui Lawrence

Se cunoaște puțin despre Fratele Lawrence. Vă vom spune ceea ce știm. S-a născut sub numele Nicholas Herman, în Lorraine, Franța, în anul 1611. Născut în sărăcie, la vârsta de optsprezece ani se convertește la Hristos. Mai târziu devine soldat și, apoi, lacheu, (un servitor, care deschidea ușa caleștii, servea mese, etc.)[□]. Și mai târziu, în 1666, la vârsta de 55 de ani a intrat într-o comunitate religioasă pariziană, numită Carmeliții. El a devenit un „frate

[□] Se pare, că în jurul anului 1651, el a avut o transformare în experiența lui cu Hristos. De atunci în continuare, el a umblat în prezența lui Dumnezeu.

laic”, printre cei săraci devotați lui Hristos. Aflându-se între ei a ajuns să poarte numele Fratele Lawrence.

A petrecut douăzeci și cinci de ani^{□□} în comunitatea aceea, murind la vârsta de optzeci de ani, în anul 1691. În perioada aceea, el a lucrat cel mai mult la bucătăria unui spital. A devenit cunoscut în mijlocul acelei comunități, iar mai târziu și în afara ei, pentru credința lui tainică și liniștită, pentru experiența lui simplă în ceea ce privește trăirea în „prezența lui Dumnezeu”.

În cele din urmă, unii oameni din alte părți ale Franței l-au întrebat pe Fratele Lawrence cum pot să obțină și ei o experiență similară în umblarea lor zilnică cu Hristos. Chiar unii lideri bisericești l-au căutat pentru a primi sfaturi și ajutor.

Știm puține din ceea ce a spus. Avem câteva scrisori scurte, plus patru suveniruri, numite „conversații” scrise de alții cu intenția de a ne transmite nouă ceea ce le-a spus lor.

În 1692, la un an după ce Fratele Lawrence a murit, au fost publicate câteva din scrisorile lui. Ne-am decis să includem în această carte prefața la prima ediție a cărții scrise în acel an, ediție ce a fost îngrijită de către M. Beaufort, Mare Vicar în M. De Chalons, (cândva cardinal de Noailles). El a fost cel care a recomandat publicarea acestor scrisori. Această prefață, acum cu o vechime de trei sute de ani, reflectă încă simplitatea acelui om, precum și considerația pe care alții i-au acordat-o.

„În ultimul an moartea a luat pe mulți din frații ce aparțineau ordinului Carmelite Dechausses. Ei au murit lăsând rara moștenire a unor vieți trăite pline de virtuți. Se pare că providența a atras atenția oamenilor asupra trecerii în neființă a Fratelui Lawrence.

Câțiva oameni au văzut câteva din scrisorile Fratelui Lawrence și au dorit să vadă și altele. În vederea satisfacerii acestei cerințe, s-a avut grijă să se strângă cât mai multe din scrisorile scrise de către Fratele Lawrence cu propria lui mână.

Fiecare creștin va găsi în aceste scrisori multe lucruri, care să-l edifice. Cei ce sunt prinși de legăturile acestei lumi vor învăța din aceste scrisori cât de mult s-au înșelat căutând pacea și bucuria în falsa strălucire a lucrurilor, care se văd... și care sunt atât de trecătoare. Și cei ce caută Binele cel mai mare vor primi tărie din această carte pentru a persevera în practicarea virtuților. Tuturor cititorilor, indiferent de ocupația pe care o aveți, vă spun că veți beneficia citind această carte, pentru că în ea veți găsi un frate, care a fost la fel de ocupat ca voi în treburile exterioare... dar un frate, care în mijlocul sarcinilor pe care le avea de îndeplinit a învățat să îmbine contemplarea cu munca. În ultimii patruzeci de ani de viață, rareori a ieșit fratele nostru din „Prezența lui Dumnezeu”.

În cei 300 de ani câți au trecut de când s-au publicat pentru prima dată aceste scrisori, s-au tipărit mii, poate milioane de copii ale lor. Acum ele ajung la voi în limbajul zilelor noastre cu speranța că experiența atât de minunată pe care el a avut-o, abia a început să fie cunoscută.

Viața lui Frank Laubach

Frank Laubach s-a născut în America, pe data de 2 septembrie 1884... la aproape două sute de ani după moartea Fratelui Lawrence. La vârsta de patruzeci și cinci de ani Frank Laubach servea ca misionar în Filipine. Cu toate că până la vârsta de patruzeci și cinci de ani a făcut multe lucruri vrednice de laudă, incluzând o lucrare remarcabilă și plină de credință printre musulmanii din sudul insulelor Filipine, va trebui totuși să vă mărturisim că a fost un ostaș al crucii destul de necunoscut.

La această vârstă, la patruzeci și cinci de ani, Frank Laubach a început să practice trăirea în prezența lui Hristos. Este interesant să știm că patruzeci de ani mai târziu, când Frank Laubach a făcut ceea ce pentru el a fost un mic pas din timp spre eternitate, - a murit la vârsta de optzeci și cinci de ani, - era unul din cei mai cunoscuți și mai iubiți oameni ai secolului douăzeci.

Este practic imposibil ca într-un spațiu redus să încercăm să spunem cine a fost Frank Laubach, sau măcar să trecem în revistă viața lui. Până la moartea lui în 11 iunie 1970, la

^{□□} După unele scrisori, unii cred că a fost un „frate laic” timp de 40 de ani, în loc de 25.

vârsta de optzeci și cinci de ani, locuind în Signal Hill în Filipine, a trăit una din cele mai depline vieți trăite vreodată de către un urmaș al lui Hristos. El a fost unul din creștinii, care au călătorit foarte mult; probabil el a fost cel care a călătorit cel mai mult. A fost cunoscut în aproape toate țările de pe glob. I s-au acordat distincții fără număr, însă, când i-a fost acordat faimosul premiu „Omul Anului”, el a spus umil: „Domnul nu va dori să-mi numere premiile mele, ci urmele ranelor mele”.

A scris peste cincizeci de cărți, unele dintre ele best seller-uri ce au avut o influență mondială. A fost probabil cel mai mare autodidact al timpurilor moderne. Mulți oameni s-au referit la el ca fiind unul din cele mai remarcabile figuri ale secolului nostru. Realizările vieții lui sunt aproape fără număr. Totuși, izvoarele vieții acestui om incredibil se regăsesc pe dealușorul minunat din spatele cocioabei în care a trăit pe insula Mindanao. Noi am cules aceste scrieri din scrisorile pe care Frank Laubach le-a scris tatălui său, în care descria experiențele pe care le avea atunci. Sperăm sincer ca și cuvintele lui Frank Laubach scrise în această carte să devină nemuritoare și sperăm ca aceste cuvinte să reziste vremurilor atâta timp cât vor fi creștini pe acest pământ, care să le citească.

Trăind în prezența Sa

„Dacă este vreo contribuție pe care s-o aduc generațiilor ce vor veni după mine, cu siguranță este experiența pe care am avut-o cu Dumnezeu pe dealul Signal Hill.”

Frank Laubach, 1930.

I

Anticiparea

3 ianuarie 1930

Este glorios să privești în urmă și să spui: „Anul ce a trecut a fost cel mai bun an din viața mea!” Dar, să anticipezi! Să fii în măsură să privești înainte și să spui: „Anul care-mi stă în față poate să fie și va fi mai bun!” - este și mai glorios!

Dacă am spune așa ceva despre realizările noastre, am fii niște egoiști desăvârșiți. Dar, dacă vorbim de bunătatea lui Dumnezeu, și spunem adevărul, nu suntem decât mulțumitori. Și despre aceasta mărturisesc eu. N-am făcut altceva decât să deschid ușa - *Dumnezeu a făcut restul*. Au fost puține realizări cu adevărat remarcabile. A fost o succesiune de experiențe extraordinare în prezența lui Dumnezeu. Privind înapoi, mi se pare că ar fi fost imposibil să experimentez mai mult fără să mă cuprindă o bucurie nemăsurată. A fost anul în care m-am simțit cel mai singur, într-un anumit fel anul cel mai greu din toată viața mea, dar și cel mai glorios, plin de mesaje cerești.

În ce mă privește, m-am decis să reușesc mai bine în anul acesta să *mă gândesc în fiecare minut la Dumnezeu, decât am făcut-o în anul trecut*.

20 ianuarie 1930

Cu toate că de cincisprezece ani sunt slujitor și misionar, nu am făcut voia lui Dumnezeu în fiecare clipă a zilei. În urmă cu doi ani o nemulțumire profundă m-a determinat să încep să încerc ca la fiecare cincisprezece minute sau la o jumătate de oră, să-mi pun de acord faptele cu voia lui Dumnezeu. Celor cărora le-am mărturisit această intenție mi-au spus că așa ceva este cu neputință. Din câte știu, sunt puțini cei care măcar încearcă așa ceva. Însă, în anul acesta l-am început determinat ca tot timpul cât sunt conștient să ascult vocea lăuntrică, întrebând fără încetare: „Tată, ce dorești să spui? Tată, ce dorești acum?”

Este clar că Isus tot timpul făcea asta.

26 ianuarie 1930

În ultimile câteva zile am experimentat o renunțare la sine și mai profundă decât am făcut-o până acum. Printr-un act deliberat al voinței, în fiecare oră mă gândesc suficient de mult la Dumnezeu. Ieri și astăzi am avut o aventură, care este greu de exprimat în cuvinte. Printr-un act al voinței îl simt pe Dumnezeu în fiecare mișcare - voind ca El să-mi comande degetele care lucrează acum la mașina de scris - voind ca El să fie pașii mei când umblu - voind ca El să-mi călăuzească cuvintele când vorbesc, și gura când mănânc!

Vei obiecta față de această introspecție intensă. Nu o încerca, decât dacă ești nemulțumit de propria relație cu Domnul, dar cel puțin lasă-mă pe mine să ajung să fiu condus de Domnul cât de mult se va putea. Pavel vorbește de libertatea noastră în Hristos. Încerc să fiu în întregime liber de oricine, liber de mine însumi, dar în fiecare moment, să fiu pe deplin sclavul voiei lui Dumnezeu.

Îmi place un cântec pe care obișnuiam să-l cântăm în biserica din Benton și pe care, până acum, nu l-am practicat niciodată cu adevărat. Este în felul următor:

„Clipă de clipă sunt păstrat în dragostea Lui,
Clipă de clipă primesc viață de sus,
Privind la Isus până ce strălucește slava
Clipă de clipă, o Doamne, al Tău sunt.”

Cu adevărat „clipă de clipă”, în fiecare moment conștient, capitulez, sunt simțitor, ascultător, sensibil, maleabil, „pierdut în dragostea Lui”, având supunerea gândirii, pentru ca să răspund lui Isus Hristos cu toată energia, așa cum răspunde o vioară maestrului ei.

Ca apărare pentru faptul că îmi dezvălui sufletul și îl las să fie privit de toți, mi se pare că de cele mai multe ori nu prea suntem de folos altora, decât atunci când împărtășim cele mai profunde experiențe pe care le avem. Nu se obișnuiește să-ți dezvălui cele mai intime gânduri, dar sunt multe alte obiceiuri greșite, *și este greșit să ascundem ceea ce este mai bun în noi*. Nu sunt de acord cu obiceiul de a vorbi „de suprafață” atunci, când ne întâlnim, de a păstra o mahramă peste sufletele noastre. Dacă suntem atât de săraci încât nu avem ce dezvălui, decât să vorbim superficial, atunci ar trebui să ne luptăm pentru îmbogățirea sufletului nostru. În ce mă privește, sunt convins că pelerinajul spiritual pe care îl fac este nespus de folositor, este lucrul cel mai important despre care merită să vorbim. Și voi vorbi atâta timp cât va fi ceva să mă asculte.

În timp ce terminam ultima pagină, am văzut pe fereastră unul din cele mai splendide apusuri de soare pe care le-am văzut vreodată. Cuvintele pe care le-am scris mi-au venit ca un cântec în suflet: „Privind la Isus până ce strălucește slava”! Deschide-ți sufletul și bucură-te de slava lui Dumnezeu, și după un timp slava aceea se va vedea în tot ceea ce te înconjoară și în norii de deasupra capului tău.

II

Continente nedescoperite

29 ianuarie 1930

Mă simt tot timpul purtat, făcându-mi partea într-un plan, care este mult mai presus de mine însumi. Mă uimește această cooperare cu Dumnezeu în lucrurile mărunte, pentru că niciodată n-am înțeles lucrurile în felul acesta. Când am nevoie de ceva, găsesc că acel ceva este gata pregătit pentru mine. Evident, trebuie să lucrez, dar Dumnezeu lucrează alături de mine. Dumnezeu are grijă de toate celelalte lucruri. Partea mea este să trăiesc având o continuă conversație lăuntrică cu Dumnezeu și o receptivitate deplină la voia Lui, pentru ca fiecare clipă să fie nespus de bogată. Se pare că doar la atât am nevoie să mă gândesc.

1 martie 1930

În fiecare zi crește în mine senzația că sunt apucat de o mână nevăzută, în timp ce cealaltă pregătește calea pe care să merg. Nu trebuie să mă căznesc deloc ca să găsesc prilejuri favorabile. Vin peste mine cum se rostogolesc valurile pe plajă și, totuși este timp de a fi implicat în fiecare din ele.

Probabil că cineva care a fost ordinar ca slujitor încă din anul 1914 trebuie să-i fie rușine să mărturisească că niciodată până acum el n-a avut bucuria unei complete - cum să-i spun? - ceva mai mult decât a unei abandonări, în fiecare oră, clipă de clipă. Mi s-a mai întâmplat și înainte. Mai mult decât a asculta ce spune Dumnezeu. Nu pot să găsesc cuvântul, care să explice ceea ce experimentez acum. Este un act al *voinței*. Impun minții mele să se îndrepte complet spre Dumnezeu. Sunt plin de hotărâre să fiu sensibil, așteptând și ascultând. Îmi îndrept atenția înspre acolo, și câteodată, dis-de-diminează, am nevoie de mult timp. Sunt hotărât să nu mă dau jos din pat până când mintea nu-mi este fixată în Domnul. Probabil că după un timp va deveni un obicei și va scădea senzația de efort.

Dar de ce mă refer tot timpul la această experiență lăuntrică? Pentru că sunt convins că ne stau în față continente nedescoperite ale trăirii spirituale comparativ cu care noi suntem ca niște prunci purtați în brațe.

Și trebuie să mărturisesc că oamenii din jur mă tratează diferit. Obstacole pe care odată vedeam ca fiind insurmontabile se risipesc ca un miraj. Cei, care erau suspicioși sau care mă neglijau îmi devin prieteni. Mă simt, ca unul, care avea vioara neacordată cu restul orchestrei, dar acum, în cele din urmă, este în armonie cu universul.

În ce mă privește, n-am trăit, am fost mort pe jumătate, un copac uscat, până am ajuns în punctul în care m-am decis, și apoi redecis, în întregime și cu totul onest, că voi afla voia lui Dumnezeu și că voi împlini acea voie, chiar dacă fiecare părticică din mine va zice nu, și că voi câștiga bătălia *din mintea mea*. A fost ca și cum în adâncul sufletului meu a erupt o fântână arteziană și a țâșnit țaria afară. Încă nu pot spune că am biruință chiar și pentru o zi, nu pentru o zi completă, însă unele zile sunt aproape de biruință, și fiecare zi este însoțită de o descoperire glorioasă. Lucrul acesta este etern. Este de neînfrânt. În curând, tu și eu vom exploda ieșind din trupurile acestea. Nu contează banii, slava, sărăcia, opoziția, pentru că peste o mie de ani se va uita de ele, dar duhul, care ajunge la o minte, care trăiește o abandonare continuă, acest duh este viață veșnică.

9 martie 1930

Pentru prima dată în viață știu ce am de făcut în singuraticul Lanao. Știu de ce m-a lăsat Dumnezeu în acest pustiu dureros - pentru ca El însuși să fie cel, care să-l umple. Aflat pe muntele acesta, trebuie să continui călătoria descoperirii voiei Lui.

Trebuie să mă arunc în experiențele puternice ale rugăciunii de mijlocire. Trebuie să-i pun pe acești moroși față-n față cu dragostea divină, care i le va dărui pe Hristos.

III

Dedicat unui experiment

15 martie 1930

Săptămâna aceasta am avut în singurătatea mea o experiență nouă, minunată. Am fost disperat de singur, de nesuportat, dacă n-aș fi vorbit cu Dumnezeu. Așa că am privit spre El în fiecare clipă conștientă a săptămânii, cu excepția a uneia sau a două ore.

Joia trecută, noaptea, eram în Lumbatum și ascultam la un fonograf, lăsându-mi inima să fie în părtașie, când deodată ceva s-a întâmplat în mine și am dorit fierbinte să-mi înalț voința și s-o dăruiesc în întregime lui Dumnezeu.

Cât de bogată este această atingere directă a lui Dumnezeu în raport cu vechea metodă pe care am folosit-o și recomandat-o ani de zile: citirea la nesfârșit a cărților devoționale. Aproape mi se pare că însăși citirea Bibliei nu poate fi un substituit al întâlnirii față-n față cu Dumnezeu. Și totuși, cum am ajuns la această apropiere? Ah, știu acum că a fost prin străpungerea centrului inimii mele și prin suferință. Săptămâna aceasta cineva mi-a spus că nimeni nu poate să cânte exprimând cele mai profunde simțăminte ale omului, decât dacă sufletul cântărețului a ajuns să fie foarte blajin în urma unei mari suferințe. Nu spun că aceasta este singura cale către inima lui Dumnezeu, dar trebuie să mărturisesc că în mine s-a deschis un sanctuar sfânt unde n-am mai intrat niciodată înainte.

23 martie 1930

Este o întrebare, care se pune acum. Putem fi tot timpul în contact cu Dumnezeu? Cât suntem treji, să adormim în brațele Lui, și să ne trezim în prezența Lui? Putem ajunge la așa ceva? Putem tot timpul să facem voia Lui? Putem să avem tot timpul în minte gândurile Lui? Sau, sunt perioade când treburile, plăcerile sau cei ce ne înconjoară trebuie neapărat să-L scoată pe Dumnezeu din mintea noastră? Nu putem avea în același timp două lucruri în minte. Într-adevăr, nu putem ține în minte un lucru mai mult de o jumătate de secundă. Mintea noastră este curgătoare. Oscilează. Concentrarea este mai degrabă întoarcerea la aceeași problemă, privind-o din milioane de unghiuri. Noi nu ne gândim la un lucru. Întotdeauna ne gândim la relația dintre cel puțin două lucruri, și cel mai adesea la relația dintre trei sau mai multe lucruri. Deci, problema mea este: pot să-L aduc înapoi pe Dumnezeu în mintea mea curgătoare la fiecare câteva secunde, astfel încât Dumnezeu să fie tot timpul în mintea mea?

Mă decid să fac din restul vieții mele un experiment menit să răspundă acestei întrebări.

S-ar putea ca cineva să spună, că această introspecție și această luptă de a fi conștient de Dumnezeu tot timpul este anormală și periculoasă. Îmi voi asuma riscul, pentru că trebuie să și-l asume cineva. Dacă premisele noastre religioase sunt cât de cât corecte, atunci cea mai normală condiție pe care poate cineva să o aibă este unitatea cu Dumnezeu. Aceasta l-a făcut pe Hristos să fie ceea ce era. Aceasta înțelegea Sf. Augustin când spunea: „Ne-ai făcut pentru Tine, și sufletele noastre sunt fără odihnă, până ce și-o găsesc în Tine”.

Nu invit pe nimeni să meargă pe această cărare abruptă. Aș dori ca mulți să o facă. Un om nu poate să răspundă la toate întrebările. De exemplu:

„Poate cineva, care lucrează, să reușească să se lase continuu în mâna lui Dumnezeu? Poate cineva, care lucrează la o mașină de prelucrat să se roage toată ziua pentru oameni, să

vorbească tot timpul cu Dumnezeu, și în același timp să-și îndeplinească cu bine însărcinarea pe care o are?

Poate un comerciant să facă afaceri, un contabil să facă rapoarte, lăsându-se fără întrerupere în mâna lui Dumnezeu?

Poate să spele o mamă vasele, să aibă grijă de copilași, vorbind tot timpul cu Dumnezeu?”

Se poate ajunge la așa ceva?

Orice oră a zilei poate fi făcută perfectă, dacă se dorește cu tot dinadinsul acest lucru. Este foarte bine dacă cineva privește spre Dumnezeu în ora aceea, așteptând ca El să-l călăuzească în perioada aceea și încercând din plin să facă orice lucru, cât de mic, pe care Dumnezeu îl dorește, așa cum El îl vrea să fie făcut, cât se poate de perfect. Nu e nevoie de emoții. Ora aceea este perfectă, doar făcând voia lui Dumnezeu.

IV

Eșecuri și reușite

18 aprilie 1930

Am avut o părtășie deosebită cu Dumnezeu, care mă face să fiu dezgustat de orice, ce nu este în armonie cu El. În după-amiaza aceasta Dumnezeu a revărsat peste mine o bucurie atât de mare, încât am avut impresia că n-am mai experimentat vreodată așa ceva. Dumnezeu era atât de aproape și uimitor de iubitor, încât L-am simțit revărsându-se peste mine cuprins de o satisfacție preafelică, ce mie mi s-a părut stranie. După ce am o astfel de experiență de câteva ori pe săptămână, murdăria lumii mă dezgustă, pentru că știu că ea vrea să mă atragă de la Dumnezeu. Și, după o oră de prietenie strânsă cu Dumnezeu, sufletul meu este curat, ca o zăpadă proaspăt căzută.

19 aprilie 1930

Nu trebuie să omit dificultățile și eșecurile, dacă această mărturie a luptei sufletului spre a-L găsi pe Dumnezeu se vrea a fi completă. De exemplu, săptămâna aceasta nu a fost una din cele mai bune, cu toate că a fost deasupra mediei. Am încercat să fac ceva dificil, cel puțin pentru vârsta mea, mai dificil decât anticipasem. Dar, m-am decis să nu renunț.

Totuși se pare că efortul nu este bun. Atunci, când simt că este timpul să pătrund în „lăuntru”, iată, Dumnezeu este acolo! Este atât de prezent, că te topești; Îl auzi șoptindu-ți plin de dragoste, așa cum o face un tată către fiul lui, și motivul pentru care nu am experimentat așa ceva înainte este pentru că nu am intrat în lăuntru când a trebuit.

Părtășia cu Dumnezeu este ceva pe care nimeni nu îndrăznește să o acopere pentru că o sufocă. Este ca un copilăș gingaș sau o floare delicată. Durează mult timp până ajungi ca să o ai, și după ce o ai poți să o pierzi într-o clipită, în momentul în care intervine „altcineva”. Nimeni nu poate sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona, pentru că în momentul în care cineva începe să aibă sentimente pentru altcineva în afară de Dumnezeu, El se retrage imediat. Idolul rămâne, dar Dumnezeu dispare. Nu pentru că Dumnezeu este „un Dumnezeu gelos”, ci pentru că sinceritatea și nesinceritatea sunt opuse și nu pot exista deodată în același loc.

„Experimentul” este interesant, cu toate că până acum nu prea am avut succes. Cred că, aproximativ două treimi din zi nu mă gândesc la Dumnezeu. Dimineața aceasta am început-o bine, având o experiență profundă cu Dumnezeu în timp ce urmăream răsăritul soarelui. Apoi, am încercat să-L las să-mi controleze mâinile în timp ce mă bărbieram, mă îmbrăcam și mâncam. Acum Îl las pe Dumnezeu să-mi controleze mâinile în timp ce apăs tastele mașinii de scris.

Nu putem face nimic, decât să ne deschidem inimile pentru Dumnezeu. În El este, trebuie să fie mult mai mult decât poate să ne dea, pentru că suntem atât de apatici și putem primi așa puține lucruri. Trebuie să fie un mare folos în obiceiul de a căuta direct și ferm gândul lui Dumnezeu, întrebându-L: „Doamne ce vrei să pui acum în mintea mea?” Trebuie ca printr-o așteptare pasionată să-I dăm lui Dumnezeu șansa să facă ceea ce vrea. Îmi dau seama în fiecare zi, că din cele cinci sau șase metode prin care încerc să păstrez contactul cu Dumnezeu cel mai bine este să aștept să-mi pună gândurile în mintea mea, să-i cer Lui să vorbească.

14 mai 1930

O, cel mai uimitor lucru cu care am avut de-a face vreodată, este menținerea unei comunicări permanente cu Dumnezeu, făcând din El obiectul gândirii mele și tovarășul meu de conversație. Se poate. Încă nu o pot face timp de jumătate de zi, dar cred că odată o s-o pot face pentru o zi întreagă. Este o problemă de a te obișnui să gândești într-un mod nou. Acum îmi place atât de mult să stau în prezența Domnului încât, atunci când se depărtează de mine pentru o jumătate de oră - și o face de multe ori în timpul unei zile - mă simt ca și cum L-am fi abandonat, ca și cum aș fi pierdut ceva foarte prețios.

24 mai 1930

Analizându-mă, găsesc câteva lucruri, care mi se întâmplă în ultimile două luni ca rezultat al acestui efort extenuant depus în încercarea de a-L păstra pe Domnul în minte în fiecare clipă. Concentrarea aceasta asupra lui Dumnezeu este extenuantă, *dar lucrurile nu mai sunt cum au fost*. Gândesc mult mai clar, nu mai uit așa de des. Lucruri pe care înainte le făceam cu mult efort, acum le fac ușor și fără nici un fel de efort. Nu mă mai îngrijorez de nimic și pot să dorm. Cea mai mare parte din zi mă plimb în aer liber. Chiar și în oglindă văd că ochii și fața îmi arată diferit. Nu mă mai grăbesc. Toate merg cum trebuie. Tot timpul sunt calm ca și cum nu s-ar întâmpla nimic deosebit. Nu se poate întâmpla nimic rău, cu excepția unui lucru. Dacă nu am grijă, Dumnezeu poate pleca din mintea mea. Dacă El este cu mine, întreg universul este cu mine. Ceea ce am de făcut este simplu și clar.

V

Realizările... de până acum

1 iunie 1930

Crezi că, pentru a-L avea în veșnicii pe Dumnezeu, prețul pe care va trebui să-l plătim este să ne dăruim Lui în continuu?

Din punctul de vedere al primului experiment, ar trebui să mărturisesc că a fost un eșec destul de mare. Dar celălalt experiment, atunci când îmi reușește, îmi reușește atât de bine, încât, îl contrabalansează pe primul. Dumnezeu schimbă ceva. Când mă întorc spre El este ca și cum trece un curent electric prin toată ființa mea. De asemenea, îmi dau seama că efortul are un efect asupra minții mele. La fel ar trebui să se întâmple și cu alții. Mi se întâmplă ceva din care cauză îmi este foarte greu să-mi păstrez mintea ascuțită. Oamenii au o tendință de a lăsa ca mintea lor să îmbătrânească și să-și piardă agerimea. Probabil că am o minte mai leneșă decât cea a omului obișnuit și am nevoie de un efort constant pentru a o disciplina.

Cea mai mare descoperire a vieții mele este că o baracă poate fi transformată într-un palat, dacă este umplută de Dumnezeu. Cineva, care a petrecut multe luni într-o căsuță ca aceasta, gândindu-se mereu la Dumnezeu, când se apropie de casă, de intrarea ei, începe să o asocieze cu ceea ce-i mișcă inima și îi umple mintea.

Vreau să-ți mărturisesc: încă „nu m-am împotrivit până la sânge”, ca să câștig această bătălie. Vreau să demonstrez că acest lucru poate fi făcut de către oricine, în orice condiții, însă încă nu am reușit să o fac. Ceea ce pot spune este: ce lucru incredibil a făcut Isus.

Sunt cuprins de o dorință fierbinte să întâlnesc pe cineva, care a trecut prin același travaliu nesfârșit al speranțelor, al aspirațiilor și al eșecurilor, și cu care să vorbesc în seara aceasta. Dar nu este nimeni. Când îmbătrânim concepțiile noastre devin tot mai diferite de ale altora, și bănuiesc că în lumea întreagă nu este nimeni care să mă înțeleagă cu adevărat, cu excepția lui Dumnezeu; și nici chiar tu nu mă poți înțelege! O, Dumnezeule, ce mult mă apropie de Tine faptul, că numai Tu singur mă poți înțelege, pentru că numai Tu le cunoști pe toate! Dumnezeule, Tu nu mai ești străin pentru mine! Tu ești singura ființă din univers, care nu este un străin pentru mine! Tu ești peste tot în mine. O, Dumnezeule, vreau să mă lupt în seara aceasta și mâine ca niciodată până acum, pentru ca să nu Te pierd din priviri. Pentru că, atunci, când Te pierd pe Tine, pentru o clipă, pierd ceea ce se poate face în mine doar când influența Ta se manifestă tot timpul asupra mea.

Lunea trecută a fost ziua cea mai întunecată de succes de până acum, în ceea ce privește încredințarea mea completă în mâinile lui Dumnezeu, - cu toate că sper să am zile și mai bune, - și îmi aduc aminte cum priveam oamenii cu dragostea pe care Dumnezeu mi-o dăduse, și cum ei se uitau la rândul lor la mine, dorind parcă să vină împreună cu mine. M-am gândit apoi, că timp de o zi am experimentat atracția extraordinară pe care Isus o avea asupra oamenilor, fiind „îmbătat de Dumnezeu” și radiind din cauza părtășiei continue din sufletul Lui cu Dumnezeu.

2 iulie 1930

Sunt foarte conștient că pot fi acuzat de misticism, - de parcă cineva poate crede în Isus fără să creadă în „misticism”, - poate pentru că se crede că zilele în care oamenii aveau contact

direct cu Dumnezeu, sau primeau măcar înștiințări din partea Lui s-au sfârșit odată cu scrierea ultimei file a Noului Testament. Dar cât de stupidă ar fi lumea în care trăim dacă oamenii, de frică să nu fie criticați, nu ar face nimic diferit de ceea ce se obișnuiește să se facă!

21 august 1930

Peste două săptămâni voi împlini vârsta de patruzeci și șase de ani. Nu mai este ca acum câțiva ani, când aveam impresia că viața îmi stătea înaintea. O parte din ea a trecut, și a fost atât de nesemnificativă, atât de departe de ce visasem, încât nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ea. Nici la viitor nu prea îndrăznesc să mă gândesc. Prezentul, plin de Dumnezeu, este singurul refugiu pe care îl am, ca să scap de dezamăgirea otrăvitoare pe care am simțit-o de atâtea ori, și chiar de rebeliunea mea împotriva lui Dumnezeu.

Aceasta am făcut, m-am angajat în cea mai glorioasă acțiune omenească, și chiar supraomenească, - să comunic cu Însuși Dumnezeu universului. El mi-a revelat chiar inima Lui, ceea ce nici chiar îngerii nu pot vedea. Și, pentru cine este cu Dumnezeu, nu mai contează faptul că este într-o închisoare. Noi predicăm și spunem că așa este, dar nu prea am văzut pe mulți experimentând aceste lucruri.

VI

Când El îți dă voie să stai în prezența Lui

2 septembrie 1930

Eram împreună cu Tip și Dumnezeu pe dealul Signal Hill. O, Doamne, lasă-mă să pot scrie cât de glorios a fost acolo. Mă gândesc că a fost așa pentru că am încercat să fac din prima zi a celui de-al patruzeci și șaselea an o zi măreață. Presupun că de aceea avem câteodată zile bune, și altă dată zile nu prea bune. Dumnezeu așteaptă tot timpul ocazia ca să ne dea o zi bună. Prea rar suntem interesați să-i oferim lui Dumnezeu ocazia, pe care El o urmărește pentru noi.

21 septembrie 1930

Căutându-L în strâmtoni pe Dumnezeu am ajuns dintr-o dată să fac o descoperire, aceeași pe care o are un explorator într-o mare nesfârșită, atunci când iese la suprafață. Nu este vorba de o nouă înțelegere asupra a ceva, ci un nou simțământ. Îl simt astăzi pe Dumnezeu ca fiind dincolo de orice. Îl simt. Este chiar sub mâna mea, chiar sub mașina de scris, dincolo de birou, înlăuntrul fișetului și al aparatului de fotografiat.

Unul din basmele acestor moro, spune că în spatele fiecărei stânci stă o zână ce-l urmărește pe eroul poveștii. Așa Îl simt astăzi pe Dumnezeu. Bineînțeles, acesta este doar unul din modurile în care poți exprima faptul că, Dumnezeu este nevăzut și că este pretutindeni. Nu pot să-mi imaginez cum arată lucrurile nevăzute, dar pot să-mi imaginez că Dumnezeu se ascunde în spatele a tot ceea ce vedem.

Pentru un singuratic este foarte plăcut și odihnitor să-L simtă pe Dumnezeu atât de aproape, pretutindeni!

Este greu să transmiți altuia bucuria cunoașterii atotprezenței lui Dumnezeu. Se pare a fi atât de adevărat că privilegiul părtașiei cu Dumnezeu face mai mult decât orice altceva din universul întreg.

22 septembrie 1930

Este datoria noastră să trăim pe un munte al schimbării la față, în prezența lui Dumnezeu, până când devenim la fel de albi ca Isus. La urma urmei, cel mai mare adevăr este că trăirea unei vieți asemănătoare celei trăite de Hristos este glorioasă, nespus de glorioasă. Cât timp Îl ai pe Dumnezeu, nu ești înfrânt, dar când Îl pierzi, ești cel mai mare înfrânt, chiar dacă stai în castele și te îngropi în bogății.

12 octombrie 1930

Cât de mult doresc ca zece oameni sau mai mulți să încerce să-L păstreze tot timpul în mințile lor pe Dumnezeu și să scrie apoi ce au experimentat, pentru ca fiecare să afle ce au descoperit ceilalți! Cred că rezultatele ar fi șocante pentru ceilalți oameni. Rezultatele eforturilor mele mă uimesc.

Îngrijorările s-au depărtat de mine ca niște nori urâți și sufletul mi se odihnește în razele unei păci continue. Pot să stau oriunde în univers întrucât sunt înconjurat din toate părțile de către Duhul Tatălui meu. Universul însuși mi se pare atât de familiar! Știu puține în plus față de câte am știut, dar acest puțin este totul! Universul vibrează într-o exaltare electrizantă! Știu ce înseamnă să fii „îmbătat cu Dumnezeu”.

Dacă destinul nostru este să creștem tot timpul și să devenim niște creaturi mult mai frumoase decât suntem acum, aceasta va face ca învelișul nostru exterior să fie destul de despart pentru a putea crește.

Aș vrea să spun lumii întregi că are nevoie de o cale mai bună, că Dumnezeu de pe Dealul Signal Hill este suficient, și că se revarsă prin mine o glorie, care mă face să fiu sigur că aceasta este calea adevăratei intuiții.

25 februarie 1931

Acesta este cel mai bun mod de a proceda: vorbește mult cu Domnul.

3 martie 1931

O, dacă l-am lăsa pe Dumnezeu să facă ceea ce poate, El ne-ar străpunge inimile cu gloria revelației Lui. Este de datoria mea să-L privesc în față, până când mă copleșește fericirea. Așa mă simt în dimineața aceasta după două ore petrecute cu Dumnezeu. Și acum nu mai vreau să plec de pe acest „munte al schimbării la față”.

5 aprilie 1931

Alegerea lui Hristos te conduce la mistere, respingerea Lui la disperare.

VI

Viață cerească

18 septembrie 1931

M-am decis să privesc oamenii prin Dumnezeu, Dumnezeu fiind ochelarii prin care privesc, ochelari colorați de dragostea Lui pentru ei.

Așa cum știi, anul trecut m-am decis să-L păstrez tot timpul pe Domnul în mintea mea. A fost un lucru destul de ușor pentru un singuratic într-o țară străină. Întotdeauna așa ceva a fost mai ușor pentru păstori, călugări și pustnici, decât pentru cei înconjurați de mulțimi de oameni.

Dar astăzi este un lucru cu totul diferit. Nu mai sunt un singuratic. Timpul, din zorii zilei până la culcare, mi-l petrec cu alții. Această nouă situație fie Îl va scoate pe Dumnezeu afară din mintea mea, fie eu Îl voi accepta în toată plinătatea. Trebuie să învăț să am o continuă conversație cu Dumnezeu, inimă către inimă, în timp ce privesc în ochii altora și aud vocile lor.

Nu pot să-L țin pe Dumnezeu la o oarecare distanță și să privesc la El, cum ar face un fotograf cu cineva, ci trebuie să mă apropiu de El așa cum cineva ar face-o față de iubita lui. O dragoste atât de nemăsurată ca dragostea lui Dumnezeu nu poate fi niciodată satisfăcută, decât dacă ducem lucrurile până la capăt.

28 septembrie 1931

Când cineva are parte de niște binecuvântări extraordinare de care are dreptul să afle întreaga omenire, n-ar trebui ca modestia protocolară, sau falsă să-l oprească să le dezvăluie, chiar dacă aceasta ar însemna expunerea sufletului acestuia privirii publice.

Eu trăiesc o astfel de viață. Nu cer altuia să o trăiască, sau să încerce să o trăiască. Pot doar să spun că este minunată, este într-adevăr cerul pe pământ. Și este simplă, atât de simplă încât și un copil poate să o trăiască.

Experimentarea ei necesită o ușoară acțiune a voinței, atât cât o persoană poate să exercite cu ușurință. După ce se formează un obicei, lucrurile evoluează mai ușor.

Însă viața este transformată într-un paradis. Oamenii vor arăta cu totul altfel, și universul va părea că este poleit cu slavă. Bineînțeles că nu știu ce spun alții despre mine, dar bucuria pe care o am în lăuntrul meu nu poate fi descrisă. Dacă nu ar fi o altă răsplată decât această bucurie, pentru mine tot ar fi suficient.

11 octombrie 1931

Putem pune trei întrebări: „Crezi în Dumnezeu?” Aceasta nu înseamnă prea mult, deoarece și „dracii cred și se înfioară”. A doua este: „Îl cunoști pe Dumnezeu?” Noi îi cunoaștem pe cei cu care avem de-a face. A treia întrebare: „Este Dumnezeu prietenul tău?”, sau „Îl iubești pe Dumnezeu?”

A treia întrebare este cu adevărat importantă. Cum se poate ajunge la așa ceva? La fel cum se clădește orice prietenie. Acționând împreună. Profunzimea și adâncimea prieteniei vor depinde de varietatea și mulțimea lucrurilor pe care le facem și de care ne bucurăm împreună.

Va fi prietenia constantă? Aceasta depinde iarăși de cât de comune ne sunt interesele și dacă cercul lor se lărgeste în așa fel ca să nu ne oprim în dezvoltarea prieteniei noastre. Prietenia adevărată cere creștere. „Trebuie să progreseze așa cum și viața însăși progresa.” Prietenii trebuie să umble împreună; ei nu pot să stea nemișcați pentru că ar însemna moartea prieteniei și a vieții lor.

Prietenia cu Dumnezeu înseamnă prietenia dintre copil și părintele său. Așa cum un copil ideal crește zilnic având cu tatăl său o relație tot mai apropiată, tot așa trebuie și noi să avem o dragoste mai mare pentru Dumnezeu acceptându-I dorințele, având în minte gândurile Lui și împărtășind activitatea Lui.

Crucea, pe care atâră cea mai iubitoare persoană pe care lumea a cunoscut-o și care iubește în mijlocul durerilor, este mijlocul prin care Dumnezeu a creat mai multă dragoste decât prin orice altceva. Pentru o treime din omenire, crucea aceasta a devenit simbolul dragostei, pentru că ea atinge profunzimea dragostei umane.

2 ianuarie 1932

M-am decis să accept fiecare situație din acest an, ca fiind planul lui Dumnezeu și să nu mă plâng niciodată că primesc o sarcină banală sau neplăcută. Se poate găsi ceva divin în orice situație.

Una din caracteristicile mele mintale împotriva căreia m-am împotrivit cel mai mult este frecvența cu care am perioade de „neclaritate”, când nu mă pot gândi la nimic, care merită să fie scris, și câteodată nu-mi pot aduce aminte numele unor oameni. De acum înainte voi considera acest lucru ca fiind un semnal din parte lui Dumnezeu ca să mă opresc și să ascult. Câteodată vrei să vorbești cu fiul tău și altă dată vrei să-l faci să tacă. La fel face și Dumnezeu cu noi. Ne ține liniștiți în tăcere alături de El.

Iată ceva, care poate fi împărtășit tuturor oamenilor. Nu pot fi toți oamenii foarte inteligenți, bogați sau frumoși. Ei nici nu pot visa ceea ce Dumnezeu ne dă unora dintre noi. Nu la toți le place muzica. Nu este în toate inimile o dragoste în flăcări. Dar toți pot învăța să-L cunoască pe Dumnezeu. Și când Dumnezeu vorbește, gândurile înviorătoare ale cerului vor curge ca un pârau de cristal. Toată lumea se odihnește la sfârșitul zilei, dar ce câștig ar fi dacă oamenii s-ar odihni în brațele Tatălui, care îi așteaptă, și ar asculta până ce El le vorbește.

VIII

Ajutor practic

Nu vom deveni ca Hristos, decât dacă îi acordăm mai mult timp.

Studentii, care frecventează un colegiu ce pregătește profesori trebuie să participe la cursuri timp de douăzeci și cinci de ori pe săptămână pe o durată de trei ani. Ar putea acest colegiu să pregătească profesori competenți, sau ar putea o facultate de drept să pregătească avocați competenți, dacă studenții ar studia doar zece minute pe săptămână? Nici Hristos nu poate, și El niciodată nu a pretins că va face așa ceva. El a spus ucenicilor Săi: „Veniți cu Mine, umblați, mâncați și dormiți alături de Mine douăzeci și patru de ore pe zi timp de trei ani.” Aceasta a fost pregătirea lor. Biblia spune: „El i-a ales pe ei, ca să fie cu El”; 168 de ore pe săptămână!

Cei ce au încercat să rămână în El, în felul acesta, cunosc puterea acestui lucru - este ca o naștere din nou, ceva care te schimbă din cap până în picioare. Îl schimbă pe oricine, care face așa ceva. Cum poate un bărbat sau o femeie să facă așa ceva? Este adevărat că dacă „nu ne schimbăm și devenim ca niște copilași” nu putem.

Încearcă să-ți aduci aminte de Hristos măcar pentru o secundă în fiecare minut. Nu trebuie să lași alte lucruri sau să-ți abandonezi lucrul, ci să-L inviți să împărtășească cu tine ceea ce faci sau spui sau gândești. Sunt din aceia, care au încercat aceasta până când au ajuns să-L lase pe El să împărtășească cu ei fiecare minut în care sunt conștienți. De fapt, nu este mai greu să înveți așa ceva decât să înveți cum să bați la mașina de scris, și cu timpul o mare parte din timpul zilei va fi dăruită Domnului cu o ușurință asemănătoare cu a unui expert în dactilografie, care scrie o scrisoare la mașina de scris. Această umblare în prezența Lui Hristos ne ia tot timpul pe care îl avem, însă nu ne reține de la activitatea pe care o desfășurăm. Îl include pe Hristos în activitățile noastre și le face mai pline de succes.

Trăirea în prezența Domnului nu este ceva, care merge sau nu merge. Nenumărați sfinți au dovedit că se poate. Uriașii spirituali din toate vremurile au cunoscut ce înseamnă așa ceva. Rezultatele acestui efort încep să se arate după o lună de zile. Ele devin mai evidente după șase luni, și sunt glorioase după zece ani. Acesta este secretul marilor sfinți din toate vremurile. „Rugați-vă fără încetare”, a spus Pavel, și „aduceți cererile voastre înaintea lui Dumnezeu”. „Cei ce sunt *călăuziți* de Duhul lui Dumnezeu sunt copiii ai lui Dumnezeu”.

Nimeni nu este satisfăcut cu el însuși. Viețile noastre sunt făcute din lumini și umbre, din zile bune și zile lipsite de satisfacție. Noi am învățat că zilele bune le avem când suntem foarte aproape de Hristos. Este clar că pentru a avea mai multe zile bune trebuie să-L includem pe Hristos în tot ceea ce facem, spunem sau gândim.

Experiența ne-a învățat că bunele intenții nu sunt de ajuns. Trebuie să ne disciplinăm viețile. Mulți dintre noi au găsit ideea de a te gândi la Hristos în fiecare minut, ca fiind de mare ajutor. Este o practică veche de pe vremea lui Enoh, care „umbla cu Dumnezeu”. Este un mare ajutor. Este un mod de a trăi pe care aproape toți îl știu și pe care toți îl ignoră. Unii îl vor recunoaște imediat ca fiind ceea ce Fratele Lawrence numea: „Trăind în prezența lui Dumnezeu”. Este o experiență minunată și un exercițiu spiritual antrenant. Însă, în curând descoperim, că este mult mai mult decât atât. Unii au comparat această trăire cu ieșirea dintr-o închisoare întunecată și începerea unei *vieți noi*. În continuare vedem aceeași lume, și totuși nu este aceeași, pentru că are o strălucire nouă, glorioasă și o înțelegem mult mai profund.

Vei găsi acest lucru la fel de greu sau de ușor ca formarea unui alt obiect. Până acum te-ai gândit la Domnul, doar pentru câteva secunde sau minute pe săptămână. De acum, ca fratele Lawrence, vei încerca să-L păstrezi pe Domnul în minte în fiecare minut, cât ești treaz. *La început* o astfel de schimbare profundă a modului de gândire va cere un efort destul de serios.

Cum să începi

Alege un moment favorabil, o oră, în care să nu ai probleme. Urmărește în câte din minutele orei l-ai atins pe Hristos măcar odată pe minut; aceasta ar însemna să Îl ai în minte cel puțin pentru o secundă din cele șaiszeci, câte are un minut. La început nu vei reuși prea bine, dar dacă vei continua să încerci va deveni tot mai ușor, și după un timp va fi ca un reflex. Când începi să faci așa ceva descoperi că din punct de vedere spiritual ești încă un copil lipsit de putere. Un prunc în pătuțul lui se apucă de orice poate, ca să se ridice în picioare. Timp de câteva secunde face niște pași nesiguri, după care cade epuizat. Apoi, încearcă din nou, de fiecare dată reușind să stea în picioare mai mult decât înainte.

Să considerăm că te-ai bucurat de prezența Domnului, după care te găsești în mijlocul unor prieteni, care discută lucruri obișnuite. Poți să-ți aduci aminte de Domnul cel puțin odată pe minut? Este greu, dar iată puțin ajutor practic. În mintea ta cântă o melodie favorită. Spune în tine mereu, „Doamne, Tu ești viața mea”, sau „Tu ești gândul meu”.

Iată câteva lucruri, care s-au dovedit a fi de folos.

Când ești la masă adu-ți aminte de cuvintele lui Hristos: „Să mâncați aceasta în amintirea Mea”. Aceasta se poate face cu fiecare mâncare, astfel încât fiecare mușcătură este din „trupul Lui, care se frânge pentru tine”.

Când citești, vorbește mereu cu El despre ceea ce citești.

Când ai rezolvat vreo problemă, cum îți vei aduce aminte de Domnul? Formându-ți un nou obicei! Gândurile pe care le ai sunt cuvinte tăcute ale unei adevărate conversații cu tine însuși. În loc să vorbești cu tine însuși, formează-ți obiceiul de a vorbi cu Hristos. Cei ce au făcut așa ceva au văzut că este atât de bine, încât nici nu-i mai interesează vechiul mod de a proceda. Nimic nu preocupă mintea atât de mult ca încercarea de a face din toate gândurile o conversație cu Domnul. Când gândurile rele de orice fel vin, spune: „Aceste gânduri nu sunt potrivite să le gândesc cu Tine. Doamne, gândește Tu în mine. Înnoiește-mi mintea prin prezența Ta.”

Când ieși afară ca să te plimbi, poți să-ți aduci aminte de Domnul cel puțin odată pe minut fără să faci aproape nici un efort. Dacă te plimbi pe undeva, unde poți vorbi fără să fi auzit de altcineva, poți să vorbești cu voce tare Celui ce-ți ține companie în lăuntru tău. Întrebă-L care Îi sunt dorințele și spune cu voce tare ceea ce crezi că El îți răspunde.

Bineînțeles nu suntem întotdeauna siguri de ceea ce ne răspunde, dar este interesant că de mult ori suntem foarte siguri că cunoaștem răspunsul. Nu este atât de important să știm că răspunsul pe care credem că l-am primit este corect, deoarece nu răspunsul este cel care contează - El este cel ce contează! Dumnezeu este infinit mai important decât sfaturile sau darurile pe care El le poate da, într-adevăr, El Însuși este marele dar. Cel mai mare privilegiu pe care îl avem vorbind cu Hristos este intimitatea pe care o avem cu El în acele momente. S-ar putea să avem o succesiune glorioasă de câteva minute cerești. Cât de neînțelepți suntem pierzând cea mai exuberantă bucurie a vieții pe care am putea-o avea făcând o plimbare! Dar cea mai minunată descoperire pe care o facem este, folosind cuvintele lui Pavel: „Hristos trăiește în mine”. El locuiește în noi, umblă prin mințile noastre, atinge cu mâinile noastre, vorbește cu gura noastră, dacă noi răspundem la fiecare șoaptă a Sa.

Ai grijă ca ultimile gânduri înainte de a adormi să fie îndreptate spre Hristos. Șoptește-I orice gânduri și simțăminte de afecțiune pe care le ai în inimă. Dacă pentru ziua întreagă ai umblat cu El, vei găsi că El este însoțitorul drag al visurilor tale. Uneori după asemenea zile

adormim cu perinile ude de lacrimile bucuriei, simțind cum ne atinge cu gingășie frunțile. De obicei, nu vei simți ceva deosebit, dar vei avea întotdeauna o „pace, care întrece orice pricepere”. Acesta este sfârșitul unei zile perfecte.

Când te trezești dimineața, ai putea spune: „Începem o nouă zi, Doamne?” Unii vorbesc șoptit cu Domnul despre cum se spală și se îmbracă dimineața.

Unii au văzut că Domnul poate fi în gândul lor chiar atunci când se găsesc antrenați într-o activitate, mintală sau fizică, și au văzut că sunt mai fericiți și au rezultate mai bune în munca lor. Cei ce au răbdat cele mai chinuitoare munci găsesc noi puteri atunci când își dau seama că Însoțitorul lor nevăzut este de partea lor. (Fiți siguri, cei a căror afaceri fac rău sau a căror mijloace sunt necinstite să nu se aștepte ca Dumnezeu să le fie partener). Un tâmplar face ceva mult mai bine atunci când vorbește în tăcere cu Dumnezeu despre tot ceea ce face așa cum în mod sigur, și Isus făcea pe când era tâmplar.

Sunt femei, care cultivă compania cu Hristos atunci când fac de mâncare, când spală vase, când mătură, cos, sau au grijă de copii. Ele găsesc ca fiind de mare ajutor să vorbească cu Domnul despre toate lucrurile, oricât de mărunte ar fi ele, știind că Lui îi place să le ajute. Murmură sau cântă un cântec favorit.

Elevii se pot bucura de prezența lui Dumnezeu chiar și atunci, când dau un examen. Spuneți: „Doamne, păstrează-mi mintea clară și ajută-mă să-mi amintesc tot ce am învățat”. „Cum să răspundem *noi* la această întrebare?” El nu-ți va spune ceva ce niciodată nu ai învățat, dar El îți limpezește mintea și îți îndepărtează emoțiile, când Îi ceri Lui să o facă.

Cei ce practică trăirea în prezența Lui au parte de probleme și dureri, dar ele sunt ne semnificative comparativ cu experiențele pline de bucurie pe care le au atunci când vin la Hristos. Dacă ne petrecem timpul cu El vedem că cutremurul de pământ, incendiul, foametea și alte catastrofe care ne amenință, nu ne înspăimântă mai mult, decât l-au înspăimântat pe Pavel atunci, când s-a rupt corabia cu care călătorea. „Dragostea desăvârșită alungă frica”.

Prețul pe care trebuie să-l plătim

Primul preț este o activitate continuă și moderată a voinței noastre. Dar ce se câștigă fără efort?

Al doilea preț este perseverența. Nu avem absolut nici un motiv să descurajăm dacă la început avem rezultate slabe; pentru o perioadă lungă de timp toți trec prin această experiență. După fiecare săptămână este mai bine și este nevoie de mai puțină străduință.

Al treilea preț este o dedicare completă. În momentul în care ne răzvrătim pierdem prezența lui Hristos. Dacă vom încerca să păstrăm un mic colțișor al vieții pentru sine sau pentru cele rele, și refuzăm să-l lăsăm pe Domnul să ne conducă în întregime, acel viermișor va strica tot fructul. Trebuie să fim pe deplin sinceri.

Al patrulea preț se plătește adesea într-un grup de oameni. Avem nevoie de îndemnul altor credincioși, care urmează ceea ce și noi urmăm, prezența lui Hristos.

Ce obținem

S-ar putea să nu câștigi toate minutele pentru Hristos, poate nici măcar jumătate, dar vei câștiga o viață mai deplină. În afară de cei ce abandonează, nu este nimeni, care să piardă în urma acestui lucru.

Noi câștigăm ceea ce Thomas a Kempis numea: „prietenia familiară cu Isus”. Prietenul nostru nevăzut devine mai drag, mai apropiat, și mai minunat pe zi ce trece până ce îl cunoaștem ca: „Isus, iubitul sufletului meu”, nu doar ca în cântec, *ci ca o experiență*

binecuvântată. Îndoielile dispar, suntem mai siguri decât oricine că El este cu noi. Această prietenie aprinsă se maturizează repede și continuă să fie tot mai bogată și mai strălucitoare în fiecare lună.

Devenim curați în gândire pentru că atunci când suntem în prezența lui Hristos mintea noastră este curată ca un izvor de munte.

Indiferent ce ni se întâmplă, noi suntem mulțumiți pentru că El este cu noi. „Când Isus este cu mine, pot merge oriunde.”

Devine ușor să le spunem altora despre Hristos, pentru că mințile ne sunt pline de El. „Din prisosul inimii vorbește gura”.

Este pentru toți

Ideea că religia este seacă, stupidă și plictisitoare este dezagățătoare pentru Dumnezeu, pentru că El a creat o varietate infinită de lucruri și Lui Îi place să ne facă surprize. Dacă te-ai obosit de o formă plictisitoare de închinare, probabil că Dumnezeu este la fel de obosit de ea, ca și tine. Las-o și apropie-te de El într-unul din nenumăratele feluri noi în care ai putea-o face.

Mulți oameni consideră adesea că umblarea cu Dumnezeu este prea sus pentru ei ca să o poată ajunge, sau că ar putea pierde „un timp prețios”, dacă și-ar împărtăși toate bucuriile cu Hristos. Ce tragică este înțelegerea că Hristos este cel, care strică fericirea! Un cor de voci vesele cântă în toată lumea că cea mai profundă bucurie pe care au cunoscut-o a fost în orele petrecute cu Domnul, alături de care un meci de fotbal sau o cursă de cai este o tâmpenie. A petrece timp cu Domnul nu este o sarcină sinistră. Și dacă uiți de El pentru câteva minute sau chiar câteva zile, *nu geme și nu te pocăi*, ci îndreaptă-te spre El zâmbind. Fiecare minut poate să fie un nou început.

***Doamne Îți aparțin, nu mă afectează și nici nu contează pentru
mine uscăciunea spirituală!***

Fratele Lawrence

IX

O mărturie simplă

Discuție cu un prieten. 3 august 1666

Dumnezeu mi-a făcut o mare favoare oferindu-mi ocazia unei discuții pe care am avut-o la vârsta de optsprezece ani.

Într-o iarnă văzusem un copac lipsit de frunze, și știam că acestea îi vor apare nu peste mult timp, și că după aceea vor apărea și florile și frunzele. Am primit atunci o înțelegere profundă despre puterea și providența lui Dumnezeu, înțelegere, care mi-a rămas tot timpul în suflet. Înțelegerea pe care am primit-o în ziua aceea m-a eliberat complet de lume și a aprins în mine o asemenea dragoste pentru Dumnezeu, încât nu pot spune dacă ea a mai crescut în cei peste patruzeci de ani, care au trecut de atunci.

Am fost lacheu la M. Fieubert, vistiernicul, dar eu sunt un om foarte neîndemânatic și spărgeam aproape toate lucrurile.

M-am decis ca în loc să lucrez ca lacheu, voi cere să fiu primit într-o mănăstire. Credeam că într-un fel acolo voi ajunge să sufăr din cauza neîndemânării și a tuturor greșelilor pe care le comiseseam. M-am decis să-mi sacrific viața, cu toate plăcerile ei, lui Dumnezeu. Dar El m-a făcut să fiu foarte dezamăgit din cauza acestei idei a mele deoarece nu obținusem altceva decât satisfacția, că mi-am dat viața Lui.

Am descoperit că putem să ne formăm un sens al prezenței Lui printr-o conversație continuă cu El. Este, pur și simplu, o rușine să te oprești din discuția cu El pentru a discuta nimicuri și prostii. Ar trebui să ne alimentăm și hrănim sufletul cu lucrurile înalte ale lui Dumnezeu, care ne vor aduce mari bucurii.

Trebuie să ne impulsivăm credința, adică să o facem să fie vie. Este jalnic că avem o credință atât de mică. Oamenii se distrează cu rugăciuni triviale, care se schimbă zi de zi, în loc să facă din credința în Dumnezeu regula lor de comportament. Calea credinței este spiritul bisericii și este suficientă pentru a ne aduce la un grad înalt de perfecțiune.

Trebuie să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu atât în lucrurile, care sunt temporare cât și în cele spirituale. Ar trebui să fim satisfăcuți doar căutând să-I împlinim voia. Dacă El ne conduce prin suferință sau dacă ne dă odihnă și mângâiere, satisfacția noastră ar trebui să continue să fie în dorința de a-I împlini voia, pentru că pentru cel care a cedat cu adevărat înaintea Lui, suferința și mângâierea sunt același lucru.

Sunt anumite perioade de rugăciune când Dumnezeu ne încearcă dragostea pentru El. În aceste perioade de uscăciune și neclaritate, care ne deranjează sufletele, este nevoie de fidelitate față de El. Este timpul ca noi să cedăm cu adevărat înaintea Lui. De cele mai multe ori aceasta ne va face să progresăm spiritual.

Spune doar: „Doamne, Ți aparțin, nu mă afectează și nici nu contează pentru mine uscăciunea spirituală!”

Pentru a ajunge la supunerea pe care Dumnezeu o cere, trebuie să privim cu atenție la toate pasiunile pe care le avem. Aceste pasiuni se amestecă în lucrurile spirituale la fel de mult ca în lucrurile, care țin în mare măsură de această lume. Dumnezeu va da lumină asupra acestor pasiuni oricui dorește cu adevărat să-L slujească pe El.

Dacă aceasta este dorința ta, ca să-L slujești pe Dumnezeu cu sinceritate, poți să te simți liber să vii la mine ori de câte ori vrei, fără să te temi că vei crea probleme. Dar dacă nu ai această dorință sinceră nu are nici un sens să mă mai vizitezi.

X

Clipa care a schimbat totul

Întotdeauna am fost călăuzit de o dragoste lipsită de egoism, și m-am decis să fac din dragostea lui Dumnezeu ținta tuturor acțiunilor mele. Acest motiv singular mă satisface. Îmi face plăcere chiar să ridic un pai de pe pământ din dragoste pentru Dumnezeu, căutându-L pe El și nimic altceva, nici chiar măcar darurile Lui.

Am fost mai mult deranjat de credința, că probabil voi fi condamnat la pierzare, și nimeni din lumea aceasta nu ar fi putut să mă convingă contrariul. Apoi am zis în mine însumi: „Trăiesc o viață religioasă doar pentru dragostea lui Dumnezeu; m-am străduit să fac totul pentru El; indiferent ce se va întâmpla cu mine, că voi fi pierdut sau mântuit, eu voi trăi doar pentru dragostea lui Dumnezeu. Cel puțin voi fi făcut atâta lucru bun, că până în clipa morții voi fi făcut totul ca să-L iubesc pe Dumnezeu cu tot ce am în mine. Acele gânduri tulburătoare din mintea mea, m-au însoțit timp de câțiva ani. Am suferit mult atunci. Dar, de când am văzut că problema era din cauza lipsei de credință am intrat într-o libertate deplină și o bucurie continuă. Am pus chiar și păcatele mele între mine și Dumnezeu spunându-I că nu merit favorul Lui; El însă, a continuat să mă binecuvinteze din belșug!

Pentru a ne forma un obicei din a conversa cu El tot timpul și fără a face referiri la ceea ce facem noi pentru El, trebuie mai întâi să ne adresăm Lui, fiind plini de sânguinciozitate. La scurt timp vom găsi fără nici o dificultate dragostea Lui, care ne îndeamnă în lăuntrul nostru spre prezența Lui.

Mă aștept ca după zilele plăcute pe care Dumnezeu mi le-a dat să urmeze unele pline de durere și suferință. Dar nu am nici o problemă în această privință, întrucât știu că eu nu pot face nimic de la mine însumi și că Dumnezeu nu va întârzia să-mi dea puterea pentru a rezista.

În unele situații când am avut șansa să fac anumite fapte bune, m-am întors către Domnul și am spus: „Doamne, eu pot face aceasta numai dacă Tu-mi dai putere”. Și am primit mai multă putere decât era nevoie.

Când greșesc în ceea ce am de făcut, îmi recunosc greșeala și Îi spun lui Dumnezeu: „Dacă Tu mă lași în propriile mele mâini, eu voi proceda la fel. Tu trebuie să mă oprești ca să nu mai greșesc și Tu trebuie să îndrepti ceea ce nu este bun”. După o astfel de rugăciune nu-mi fac nici cea mai mică problemă în legătură cu greșelile mele.

În toate lucrurile ar trebui ca, cu cea mai mare simplitate, să ne îndreptăm către Dumnezeu, să vorbim cu El deschis și direct, implorându-I ajutorul în toate problemele pe care le avem. Dumnezeu nu întârzie niciodată să ne dea ajutor, după cum mi s-a întâmplat și mie de multe ori.

De curând am fost la Burgundi pentru ca să aprovizionez cu vin societatea pentru care lucrez. A fost o sarcină tare neplăcută pentru mine. Nu mă pricep la afaceri, și fiind șchiop nu pot să mă mișc în barcă, decât dacă mă rostogolesc peste butoaie. Totuși, n-a fost nici o greutate pentru mine, și la fel a fost cu cumpărarea vinului. I-am spus Domnului că era treaba Lui. În cele din urmă toate s-au desfășurat foarte bine.

La fel este și la bucătărie (un loc față de care am o mare aversiune). M-am obișnuit să fac toate lucrurile pentru dragostea lui Dumnezeu. În toate situațiile, prin rugăciune, harul Lui mă face să-mi fac treaba bine, și mi s-au părut ușori cei cincisprezece ani de când lucrez aici.

Sunt foarte încântat de postul pe care îl am acum, dar sunt oricând gata să-l părăsesc ca pe anteriorul, atât timp cât, oriunde aş fi, îmi face plăcere să fac lucruri mărunte pentru dragostea lui Dumnezeu.

Nu am momente speciale de rugăciune. Deşi mă retrag ca să mă rog, (pentru că aceasta este indicaţia superiorului meu), nu am nevoie de aceste momente, deoarece treaba cea mai grea pe care o fac nu mă distrage de la Dumnezeu.

Sunt conştient de obligaţia de a-L iubi pe Dumnezeu în toate lucrurile, şi în străduinţa mea de a face aşa ceva nu am nevoie de cineva, care să mă sfătuiască cum să fac cu toate că am nevoie de un duhovnic, care să mă dezlege de vină. Sunt foarte conştient de greşelile mele, dar nu sunt descurajat. După ce mi-am mărturisit greşelile Domnului, încep liniştit să-L iubesc şi să-L ador din nou pe El.

Când am o minte tulburată nu consult pe nimeni. Ştiind, însă, prin lumina credinţei că Dumnezeu este cu mine în toate lucrurile, sunt mulţumit să îndrept toate lucrurile spre El. Cu alte cuvinte, fac totul cu dorinţa de a-I fi plăcut şi las ca toate să decurgă de la sine.

Gândurile noastre nefolositoare strică totul. Necazurile provin de la ele. Trebuie să le respingem îndată ce le sesizăm impertinenţa de a ne pătrunde în minte. Trebuie să le respingem şi să ne întoarcem la părtăşia noastră cu Dumnezeu.

La început, în timpul destinat rugăciunii, nu făceam altceva decât să caut să-mi alung gândurile ce umblau aiurea, ca apoi să fiu iarăşi captivat de ele. Într-un timp meditam, dar mai târziu am încetat şi această practică, -nu ştiu cu exactitate cum s-a întâmplat. Niciodată n-am fost în stare să-mi ordonez timpul de rugăciune folosind anumite metode, aşa cum fac alţii.

Înăbuşirea tuturor dorinţelor trupeşti şi alte încercări de acest fel, nu sunt de nici un folos decât dacă ne ajută, ca prin dragoste, să ajungem la starea de uniune cu Dumnezeu. M-am gândit mult la aceste lucruri, şi am ajuns la concluzia că cea mai rapidă cale către Dumnezeu este să te îndrepti spre El exprimându-ţi dragostea şi făcând toate lucrurile de dragul Lui.

Trebuie să facem distincţia între faptele izvorâte din înţelegere şi cele izvorâte din voinţă. Faptele pe care le facem ca rezultat al unor înţelegeri mintale sunt de o mică însemnătate. Ceea ce izvorăşte dintr-o convingere adâncă a inimii noastre este de mare valoare. Singura noastră sarcină este să-L iubim şi să ne găsim plăcerea în Dumnezeu.

Orice fel de înfrânare, nu contează de care fel este, nu poate şterge nici un păcat dacă este lipsită de dragostea lui Dumnezeu. Trebuie ca, fără nici o teamă, să ne primim iertarea pentru păcatele noastre prin sângele Domnului Isus Hristos. Singura noastră stăduinţă ar trebui să fie să-L iubim pe El cu toată inima noastră. S-ar părea că Dumnezeu a avut cea mai mare bunăvoinţă faţă de cei ce-au fost cei mai păcătoşi, ca mărturie a milei Lui.

Cele mai mari dureri sau plăceri ale acestei lumi nu pot fi comparate cu durerea şi plăcerea pe care le-am experimentat pe plan spiritual. De aceea, nu-mi pasă de nimic şi nu mă tem de nimic, dorind doar un singur lucru de la Dumnezeu, să pot să nu-L ofensez.

Nu am remuşcări; când greşesc înaintea lui Dumnezeu recunosc repede, spunând: „Eu am mai făcut aşa; nu voi face altfel dacă sunt lăsat de unul singur.” Dacă nu greşesc, atunci mulţumesc lui Dumnezeu, recunoscând în felul acesta că puterea îmi vine de la Dumnezeu.

XI

O nouă concepție despre Dumnezeu

Pentru mine, temelia vieții spirituale este o concepție înaltă despre Dumnezeu și un mare respect pe care îl am față de El - și pe amândouă le am prin credință.

Odată, ceea ce eu fac a fost potrivit exprimat prin aceea că eu fac toate lucrurile pentru dragostea lui Dumnezeu, respingând orice alt gând potrivit acestui scop. Dacă, câteodată, nu am nici un gând referitor la Dumnezeu, nu mă neliniștesc din această cauză. Dar, după ce-mi recunosc greșeala înaintea lui Dumnezeu, mă întorc la El cu o și mai mare încredere decât cea pe care am avut-o când am fost atât de neputincios încât să uit de El.

Încrederea simplă pe care ne-o punem în El, Îl onorează foarte mult și atrage binecuvântările Sale. Este cu neputință, nu numai ca Dumnezeu să înșele, dar ca să lase pe cineva, care în întregime s-a supus Lui, care s-a decis să facă toate lucrurile de dragul Domnului, să sufere prea mult.

De multe ori am experimentat ajutorul imediat al grației divine, în diferite situații. Când am ceva de făcut, nu mă gândesc dinainte cum va fi. Atunci când trebuie să fac ceva, văd cu claritate în Dumnezeu, ca într-o oglindă, ceea ce am de făcut.

Atunci când unele treburi exterioare pe care le am de făcut mă împiedică pentru un timp să mă gândesc la Dumnezeu, o amintire proaspătă vine în sufletul meu din El, mă cuprinde și mă antrenează atât de tare, încât îmi este greu să mă stăpânesc.

Sunt în mai mare unitate cu Dumnezeu atunci, când am ceva de făcut, decât atunci când las toate lucrurile pentru rugăciune și reculegere.

Mă aștept ca în viitor să am parte de multă suferință în trup și în suflet. Dar, cel mai rău lucru, care poate să mi se întâmple este să pierd felul în care m-am bucurat de Dumnezeu până acum. Cu toate acestea, bunătatea lui Dumnezeu mă asigură că El nu mă va uita cu totul; El îmi va da puterea să sufăr orice rău pe care El îl va îngădui să mi se întâmple. De aceea, nu mă tem de nimic și nu am nici un motiv să mă sfătuiesc cu cineva în legătură cu starea mea. De fiecare dată când m-am consultat cu alții în legătură cu ceea ce întâmpla cu mine, am sfârșit prin a fi și mai încurcat. Sunt conștient de faptul că sunt gata să-mi dau viața din dragoste pentru Domnul și să nu mă tem de pericole. Supunerea completă față de Dumnezeu este o cale sigură către cer, o cale pe care eu am găsit suficientă lumină pentru ca să știu cum să mă comport.

La începutul vieții spirituale noi trebuie să fim credincioși în ceea ce facem și să ne lepădăm de noi înșine. Vor urma după aceea plăceri ce nu pot fi exprimate. Când apar probleme, trebuie doar să apelăm la Isus Hristos și la harul Lui. În felul acesta totul devine ușor.

Mulți nu avansează pe cale pentru că se opresc la penitență și la alte lucruri asemănătoare și uită de dragostea lui Dumnezeu - și dragostea lui Dumnezeu este finalul tuturor lucrurilor. Lucrul acesta se vede clar din ceea ce fac ei, și de aceea vedem o așa mare lipsă de virtuți.

Nu avem nevoie de artă, nici de știință ca să ajungem la Dumnezeu. Tot ceea ce avem nevoie este o inimă pe deplin decisă să-L aibă în vedere doar pe El, să facă lucrurile de dragul Lui și să-L iubească numai pe El.

XII

Cea mai bună metodă

Să vorbesc deschis despre modul în care să mă apropii eu de Dumnezeu. Totul depinde de renunțarea din inimă la toate lucrurile de care ești conștient că nu conduc la Dumnezeu. Ai nevoie să te obișnuiești să porți o conversație continuă cu Dumnezeu - o conversație liberă și simplă. Este nevoie să recunoaștem că Dumnezeu este tot timpul aproape de noi și să ne îndreptăm către El în fiecare clipă. În lucrurile, care sunt neclare pentru noi, avem nevoie să-I cerem ajutorul pentru a-I cunoaște voia. Iar lucrurile despre care știm cu siguranță că sunt voia Lui, ar trebui să le împlinim așa cum trebuie. Făcând în felul acesta, ar trebui ca înainte să facem ceva să-I oferim acel lucru Lui și după ce-l facem, să-I mulțumim.

În discuția pe care o ai cu Dumnezeu, laudă-L, adoră-L și iubește-L fără încetare, făcând toate acestea pentru bunătatea Lui nemărginită și pentru perfecțiunea Sa.

Nu trebuie să descurajăm din cauza păcatelor noastre, mai degrabă, roagă-te apelând cu toată încrederea la harul Domnului, bazându-te pe mila infinită a Domnului Isus Hristos. Niciodată Dumnezeu n-a întârziat să manifeste harul Său, în toate situațiile. Sunt foarte conștient de acest har atât timp cât gândurile nu-mi fug din prezența Lui sau dacă nu uit să-I cer ajutorul.

Dumnezeu ne dă întotdeauna lumină când avem neclarități, dacă nu urmărim altceva decât să-I placem Lui.

Sfințirea noastră nu depinde de faptele noastre, ci în a face pentru Dumnezeu toate lucrurile care în mod obișnuit le facem pentru noi. Este jalnic să vezi câți oameni greșesc devenind legați de anumite fapte ale lor. Ei nu pot înlăptui acele fapte într-un chip desăvârșit din cauza scopurilor egoiste, care-i animă.

Cea mai bună metodă de a te îndrepta către Dumnezeu, pe care eu am descoperit-o, este să faci lucrurile obișnuite fără nici cea mai mică dorință de a place oamenilor și, în măsura în care poți, să le faci dintr-o dragoste curată pentru Dumnezeu.

Ajungă să fii deziluzionat dacă crezi că timpul de rugăciune trebuie să fie diferit de alte momente ale zilei. Suntem la fel de obligați să ne apropiem de Dumnezeu în timpul când facem ceva, întocmai ca și în timpul de rugăciune.

Rugăciunile mele nu sunt altceva decât un simțământ al prezenței lui Dumnezeu. În timpul acela, sufletul meu nu este sensibil la altceva, decât la dragostea divină. După ce a trecut timpul destinat rugăciunii, pentru mine lucrurile continuă la fel, cu Dumnezeu, laudându-L și binecuvântându-L cu toată puterea, așa încât viața mea să fie o continuă bucurie. Sper totuși, că Dumnezeu îmi va da mai multă suferință atunci, când voi deveni mai rezistent.

Nu trebuie să obosem în a face lucrurile din dragoste pentru Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu nu are în vedere cât de mare este lucrul pe care îl facem, ci dragostea cu care îl facem. Nu trebuie să ne mirăm, dacă la început avem eșec în străduința noastră de a trăi în felul acesta. În final vom avea un obicei, care își va aduce roadele în noi, roade produse fără nici o grijă, ci mai degrabă cu o mare bucurie.

Esența religiei este credința simplă, speranța și dragostea. Practicându-le, devenim una cu voia lui Dumnezeu. Restul este irelevant și este doar un mijloc folosit pentru a ne atinge ținta, care este să fim înghițiți în unitatea noastră cu voința lui Dumnezeu, prin credință și dragoste.

Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede; ele nu sunt atât de dificile pentru cel ce speră, și sunt ușoare pentru cel ce iubește, și sunt mai ușoare pentru cel ce perseverează în aceste trei virtuți.

Trebuie să ne îndreptăm spre această țintă: să devenim în viața aceasta, pe cât este posibil, închinători cât mai buni (întrucât speranța este că vom fi așa în toată eternitatea).

Când începem viața spirituală ar trebui să ne gândim că suntem doar la început. Vom descoperi atunci că suntem vrednici de milă și că nu merităm să purtăm numele de creștini. Avem parte de tot felul de lucruri neplăcute și de nenumărate întâmplări, care ne deranjează și ne afectează sănătatea și umorul și buna dispoziție. De aceea nu ar trebui să ne mirăm că oamenii ne fac probleme, că ne ispitesc, că ne sunt împotriviți. Din contră, trebuie să acceptăm toate acestea și să le purtăm atât timp cât Dumnezeu consideră, pentru că ele sunt în folosul nostru.

Cu cât aspiri la o perfecțiune mai deplină, cu atât depinzi mai mult de harul lui Dumnezeu.

XIII

Nimic în afară de El

Am citit mai multe mărturii, în diferite cărți, despre cum să te apropii de Dumnezeu și cum să trăiești viața spirituală. Se pare că aceste metode mai mult m-au încurcat decât m-au ajutat, pentru că ceea ce eu am căutat a fost să devin în întregime al lui Dumnezeu. Așa că m-am decis să dau totul pentru Cel ce este TOTUL. Apoi, m-am dat pe mine însumi lui Dumnezeu; am renunțat la tot ce nu era din El. *Am început să trăiesc ca și cum nu exista absolut nimic în afară de El.* Am început să trăiesc pe fața acestui pământ ca și cum, în întreaga lume nu era altcineva, decât Dumnezeu și eu.

Câteodată mă văd înaintea Lui: El este judecătorul, eu criminalul. Dar altă dată, Îl privesc ca fiind în inima mea - ca Tatăl Meu, ca Dumnezeul meu. M-am închinat Lui de câte ori am putut să o fac. Mi-am păstrat mintea în prezența Lui sfântă. M-am gândit la El ori de câte ori mi-am dat seama că gândurile mi-au fugit de la El. A fost greu! Totuși, am continuat în ciuda dificultăților pe care le-am întâlnit. Nu mi-am permis să mă supăr când gândurile îmi fugeau aiurea.

Am ales să stau în prezența Domnului tot timpul zilei așa cum este atunci când sunt în timpul destinat rugăciunii. Am alungat orice din minte, care era în măsură să mă împiedice să mă gândesc la Dumnezeu. Am procedat așa tot timpul, în fiecare oră, în fiecare minut, chiar și atunci când eram mai ocupat cu treburile zilnice.

Acesta este modul meu de viață de când am început viața monahală. Cu siguranță că n-am făcut aceste lucruri perfect, totuși mi-a fost foarte folositor acest mod de a trăi. Din cauza căderilor mele, știu că toată gloria trebuie să fie dată numai milei și bunătății lui Dumnezeu. Nu putem face nimic fără El... și eu pot face mai puține ca oricine altul. Cu toate acestea, avem rezultate bune atunci când stăm credincioși în prezența Lui și-I avem fața tot timpul înaintea noastră. Astfel suntem feriți să-L jignim și să facem din toată inima acele lucruri care nu-I fac plăcere. Din contră, un astfel de mod de viață produce în noi o libertate sfântă și ne familiarizează cu Dumnezeu. Cerem harul de care avem nevoie, și-l primim. Pe scurt, repetând deseori anumite lucruri, ele devin un obicei. Prezența lui Dumnezeu devine ceva obișnuit pentru noi.

Dacă doriți, mulțumiți-I lui Dumnezeu alături de mine pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o. Nu mă pot minuna îndeajuns pentru câte favoruri a făcut El pentru un păcătos mizerabil cum sunt eu.

Fie ca toate lucrurile să fie spre slava Lui.

Amin.

XIV

Mărturia unui prieten

3 noiembrie 1685

Aș vrea să folosesc această oportunitate pentru a-ți împărtăși experiența unuia din cei ce sunt în Societatea noastră, privitoare la efectele minunate și tăria continuă pe care o primește stând în prezența lui Dumnezeu. Ne poate fi de folos la amândoi.

Este un om religios de patruzeci de ani. În această perioadă singura lui grijă a fost să fie cu Dumnezeu: să nu facă, spună sau gândească ceva, care ar putea să-I displacă Domnului. Face toate aceste lucruri doar din dragoste pentru El, și pentru că Domnul merită infinit mai mult decât atât.

Acest frate este atât de obișnuit cu această Prezență Divină, încât primește tot timpul putere. Sufletul lui a fost umplut de o bucurie continuă timp de patruzeci de ani. Câteodată bucuria lui este atât de mare încât se simte obligat să-i tempereze manifestarea[□]. Dacă câteodată, acest frate nu stă în Prezența Divină pentru un timp prea îndelungat (lucru care se întâmplă de cele mai multe ori atunci, când se ocupă de treburile de zi cu zi), și atunci Dumnezeu Însuși își face simțită prezența în sufletul lui și îl readuce în prezența Lui! Acest frate răspunde tot timpul la îndemnul din lăuntru lui. O face fie ridicându-și inima către Dumnezeu, fie printr-o atitudine smerită și iubitoare, sau prin cuvintele pe care dragostea le rostește în aceste ocazii. De exemplu, el răspunde Domnului: „Dumnezeul meu, iată-mă, în întregime devotat Ție. Doamne, fă-mă după voia Ta.”

Apoi se întâmplă ceva. Are un simțământ că Dumnezeul dragostei, care este satisfăcut chiar și cu atâtea cuvinte, se odihnește din nou în mijlocul sufletului său. Acest frate este atât de sigur că Dumnezeu este tot timpul, adânc, în sufletul lui, încât este incapabil să se îndoiască de ceva în privința acestui lucru, indiferent ce s-ar întâmpla.

Îți poți da seama câtă mulțumire și satisfacție are acest frate găsind totdeauna această comoară mare în el. El nu caută comoara cu teamă. Este acolo, înaintea ochilor lui; este liber să ia tot ce dorește din ea.

Câteodată, acest frate se plânge de orbirea noastră. Spune că cei ce se mulțumesc cu puțin din partea lui Dumnezeu sunt vrednici de milă. El a spus că:

„Comoara lui Dumnezeu este ca un ocean infinit, însă noi ne mulțumim chiar și cu un val, care ne lovește simțămintele și care durează doar o clipă. Cu o asemenea orbire noi Îl împiedicăm pe Dumnezeu să lucreze și oprim curentul harurilor Lui. Dar când Domnul găsește un suflet pătruns de credința Lui vie, poate să toarne din plin harul și binecuvântările. Aceste haruri și binecuvântări curg ca un torent, care după ce este oprit să curgă într-o anumită direcție, caută un alt loc de trecere și se revarsă iarăși eliberându-și curgerea înăbușită.”

Da, adesea noi oprim acest torent prin puțină considerație pe care i-o dăm. Dar să nu-L mai oprim. Să pătrundem în spiritele noastre și să rupem digul care-L oprește. Să facem loc harului. Să răscumpărăm timpul pierdut; s-ar putea să ne fii rămas puțin timp. Moartea este aproape; să fim pregătiți.

[□] Pentru ca nu cumva manifestarea ei să fie doar exterioară.

Să ne întoarcem în noi. Timpul trece repede și miza este sufletul nostru. Cred că tu ai căutat să răspunzi îndemnurilor Duhului Domnului. Să continui așa, pentru că acesta este singurul lucru necesar pentru viețile noastre. Și trebuie să progresăm.

De ce?

Pentru că în viața spirituală, a nu progresa înseamnă a da înapoi. A nu înainta înseamnă a te retrage. Dar cei ce simt vântul puternic al Duhului Sfânt înaintează, chiar și atunci când dorm! Și dacă corabia sufletului nostru este bătută de vânturi și furtuni, să-L trezim pe Domnul care se odihnește în lăuntru. El va răspunde și va potoli îndată marea.

Mi-am permis să-ți împărtășesc aceste simțăminte pentru ca tu să le poți compara cu ale tale. Te rog, fă așa, pentru ca dacă simțămintele tale s-au răcit față de Domnul, vei fi ajutat să le aprinzi iarăși.

Să ne aducem amândoi aminte fervoarea inițială pe care o aveam ca să trăim în prezența Domnului. Să ne încurajăm prin exemplul acestui frate, care este atât de necunoscut lumii, dar pe care Domnul îl cunoaște atât de bine și are atâta grijă de el.

Mă rog pentru tine. Fă și tu la fel.

XV Consacrarea

1685

Astăzi mi-au venit prin poștă din partea unei sore dragi două cărți. După cum știi, ea este pe punctul de a se călugări. A cerut ca cei din ordinul tău (ordin călugăresc - n. tr.) să se roage pentru ea, și mai ales ca tu să te rogi. Am impresia că pentru ea contează mult aceste rugăciuni. Roagă-te, n-o dezamăgi.

Atunci când stai înaintea Domnului pentru a-I cere Lui, nu cerși, ca ea să facă acest act doar pentru un singur lucru... să se dăruiască pe ea însăși Lui doar din cauza dragostei Lui. Mai mult, roagă-te ca ea să se decidă să fie în întregime devotată numai Lui.

Îți trimit una din aceste cărți ce tratează trăirea în prezența lui Hristos. Am impresia că oricine locuiește în prezența Domnului va deveni curând un om spiritual.

Dă-mi voie să continui puțin. Dacă un creștin experimentează într-un mod corespunzător trăirea în prezența Domnului atunci inima acelui creștin este goală de orice alte lucruri. *De toate*. De ce? Pentru că Dumnezeu vrea să stăpânească în inima aceea, să fie singurul stăpân și singura posesiune din acea inimă. El nu poate fi posesorul inimii ciuva, decât dacă în acea inimă nu se mai găsește nimic. El nu poate pune ceva într-o inimă, decât dacă acea inimă este goală pentru El ca să o umple din nou.

Știi care este cea mai măreață viață pe care o putem trăi? Nu este în toată lumea o altă viață, atât de dulce și de plăcută, ca cea trăită într-o continuă umblare cu Dumnezeu. Chiar acum când fac această afirmație, îmi dau seama că numai cei ce au practicat și experimentat o umblare neîntreruptă cu Domnul pot să înțeleagă ce am spus.

Dă-mi voie să adaug că nu te sfătuiesc să umbli pe această cale doar pentru că este „dulce și plăcută”! Nu plăcerea este cea pe care o căutăm. Fie ca toate acestea să fie făcute doar dintr-un motiv: pentru că-L iubim. Umblăm cu El pentru că este dorința și scopul Lui să o facem.

Dacă aș fi predicator aș predica, mai întâi de toate, despre locuirea în prezența lui Hristos. Dacă aș putea, aș îndemna lumea întreagă să stea în prezența Lui, atât cred eu că este El de important și ușor de atins.

O! Dacă am ști ce nevoie avem de prezența lui Dumnezeu. Dacă am putea vedea cât de mare nevoie avem în toate lucrurile de ajutorul Domnului. Dacă am vedea cu adevărat cât de neajutorați suntem fără El, nu L-am pierde din priviri nici pentru o clipă.

Soră dragă, *chiar* din clipa aceasta, ia o decizie sfântă și fermă că niciodată, în mod voit, nu vei mai da înapoi din fața Lui. Oprește-te, și cazi de acord împreună du Domnul să rămâi în sfânta Lui prezență pentru restul vieții tale. Apoi, din dragoste pentru El, abandonează toate celelalte plăceri.

Este posibil? Bineînțeles, dacă crezi. Decide-te din toată inima să faci așa. Dacă vei face această aventură așa cum trebuie, îi vei vedea curând efectele.

Te voi ajuta cu rugăciunile mele simple.

XVI

Devotat în întregime Lui

Nu pot să-mi imaginez un creștin, care să aibă o experiență creștină și care să-l satisfacă fără să trăiască în prezența lui Hristos. În ce mă privește, pe cât este posibil, stau retras împreună cu El în centrul sufletului meu. Nu mă tem de nimic când sunt cu El. Nu apar nici cea mai mică încercare a mea de a mă depărta de El.

M-ai întrebat dacă această practică este dăunătoare pentru trup? Nu este, dar trebuie adăugat ceva. Câteodată este bine să ferești trupul de multe plăceri mărunte, chiar cele care sunt de dorit și sunt îngăduite. Dumnezeu nu va permite creștinilor care doresc să fie devotați în întregime Lui să aibe alte plăceri în afară de El. Însuși. Și este foarte echitabil.

Te rog nu înțelege greșit. Nu sugerez să ne constrângem cu forța. Deloc, pentru că noi trebuie să-L slujim pe Domnul într-o libertate sfântă. Mai degrabă, trebuie să acționăm credincioși, fără să fim deranjați sau tulburați, gândindu-ne la Dumnezeu. Ori de câte ori vedem că gândurile ni s-au îndepărtat de la El, să le aducem cu seninătate în prezența Lui.

Pentru a face așa ceva vei găsi că este nevoie să-ți pui toată încrederea în Dumnezeu și să nu-ți mai pese de altceva. De asemenea, vei găsi că este nevoie să abandonezi anumite forme de închinare, chiar dacă sunt bune. Ele sunt doar mijloace pentru atingerea scopului final. Ți-au fost date doar ca să te conducă înspre prezența lui Hristos. Odată ce ajungi acolo, modul cum ai procedat nu mai are nici o importanță. Acesta este finalul: prezența Lui; deci, nu are nici o importanță să ne întoarcem la lucrurile de care ne-am folosit ca să ajungem acolo. Perseverează în a fi cu El.

Poți să stai cu El, manifestându-ți dragostea printr-un simplu act de slăvire sau de adorare, sau doar prin dorința de a fi cu El. Poți să stai în prezența Lui sfântă printr-o atitudine simplă de așteptare, sau mulțumind. Stai acolo folosind toate mijloacele pe care duhul tău le poate inventa.

Nu descuraja la începutul acestui exercițiu. S-ar putea ca firea ta să se răzvrătească împotriva acestei rămânări și nemișcări înaintea lui Dumnezeu. Fă-o cu forța; respinge răzvrătirea. De exemplu, s-ar putea să-ți vină gândul că această comuniune înseamnă pierderea unui prieten prețios. Nu-i da nici o atenție. Stai cu Domnul. Decide-te să perseverezi în a sta cu El până la moarte, indiferent de greutatea ce vor apărea.

Mă încredințez rugăciunilor aceluia, care sunt în ordinul tău și ție în special.

XVII

Câteva sfaturi practice

Să spun ce simt. Tu ai acum șaiszeci și patru de ani; eu am aproape optzeci. De ce nu trăiești - și mori - cu Domnul? Ar fi foarte bine dacă te-ai debarasa de treburile pământești pe care le ai și le-ai putea încredința rudelor tale, și să-ți petreci restul vieții închinându-te Domnului.

Domnul nu pune poveri prea mari asupra noastră. Vrea doar să ne aducem mereu aminte de El, să-L adorăm și să ne rugăm pentru harul Lui. Dăruiește-I Lui lacrimile tale. Întoarce-te din când în când către El, și în tăcere mulțumește-I pentru binele pe care ți-l face, chiar și atunci când ești în mijlocul problemelor. Domnul îți cere ca El să fie acela, care te consolează ori de câte ori ai nevoie de așa ceva.

Îndreaptă-ți inima către Domnul atunci când mănânci, chiar și atunci când ești cu cineva. Lui îi face plăcere când îți aduci aminte de El, indiferent cât de puțin te gândești la El sau cât de rar o faci. Nici măcar nu este nevoie să o faci cu voce tare. El este foarte aproape de tine atunci când îi mulțumești.

Soră dragă, nu trebuie să mergi la „biserică” pentru a fi în prezența Domnului. Poți să mergi înaintea Lui singură. Învăță să te manifesti atunci, când te întorci spre El în lăuntrul tău. Vorbește-I. Vorbește-I cu blândețe, umilință și dragoste.

Oricine este capabil de o discuție intimă și apropiată cu Domnul. Este adevărat că pentru unii este mai ușor decât pentru alții. Dar, ține cont că Domnul știe și aceasta! Așa că începe. Nu contează dacă vei descoperi că este greu sau ușor. Începe. El știe cum îți va fi! S-ar putea ca El să aștepte doar o decizie din partea ta. Așa că decide-te. Acum!

Îndrăznește. Nu avem mulți ani de trăit. Repet, anii pe care îi avem, să-i trăim cu Dumnezeu. Dacă va fi suferință, ea va fi dulce, chiar plăcută atât timp cât suntem cu El. Și fără El, cea mai mare plăcere pe care ai putea-o avea nu este, soră, decât chin.

O, fie El binecuvântat pentru toate. Amin.

Ultimul cuvânt. Dă-I toată inima ta. În mijlocul treburilor, tot timpul, ori de câte ori poți, dă-I inima ta. (Poți să o faci fără să scoți un cuvânt. Sau poți să spui ceva în tăcere, șoptindu-I ceva izvorât din dragostea ta pentru El.) Nu te împovăra cu reguli, regulamente și metode; acționează cu credință - du-te înaintea Lui. Dar fă-o cu dragoste și umilință adâncă.

Umilele mele rugăciuni te vor însoți.

XVIII

Mai presus de orice metodă

Acum câteva zile vorbeam cu un frate despre pietate. Spunea că viața spirituală este o viață plină de pace la care ajungi în trei etape. Prima dată îți este teamă; apoi, teama este transformată în speranța vieții veșnice; la urmă este ultima fază, cea a dragostei curate. Spunea că aceste etape sunt diferite și că în cele din urmă ele conduc spre un „deznodământ binecuvântat”.

N-am urmat niciodată o asemenea metodă. Din contră, din cauza unor asemenea metode am ajuns să fiu atât de descurajat încât, în cele din urmă, când am venit la Domnul, m-am decis să mă dăruiesc Lui. Această dăruire a fost cel mai bun lucru pe care l-am sperat să-l pot face în vederea izbăvirii de păcatele mele. Mi-am dat seama că puteam renunța la interesele și preocupările lumești, doar printr-o dragoste curată pentru El.

În primii ani ai căutărilor mele am folosit metode. Îmi stabileam perioade de rugăciune când îmi consacram gândurile mele referitoare la moarte, judecată, cer, iad sau păcatele mele. Am procedat așa mulți ani de zile. Dar, în restul timpului unei zile, am început să fac altceva. Restul timpului mi l-am petrecut, chiar și atunci când aveam treburi de rezolvat, gândindu-mă la prezența lui Dumnezeu. Întotdeauna am considerat că El era cu mine, chiar în mine!

În cele din urmă am renunțat la folosirea rugăciunilor metodice din timpul momentelor speciale de rugăciune, ceea ce a constituit pentru mine o mare plăcere și mângâiere. Am început, ca în timpul pus deoparte pentru rugăciune, să procedez la fel ca în restul zilei, adică să mă gândesc la prezența lui Dumnezeu. Acest mod nou de a proceda mi-a descoperit și mai mult valoarea Domnului meu. Doar credința și nu o metodă, și cu siguranță nu teama, a fost aceea, care a adus rezultate în apropierea mea de Dumnezeu.

Acesta a fost începutul.

Următorii zece ani au fost foarte grei și am suferit mult. Mă temeam că nu sunt suficient de dedicat lui Dumnezeu, așa cum aș fi vrut. Îmi veneau în minte păcatele din trecut; și mai era problema binecuvântărilor nemeritate pe care Dumnezeu le revărsa asupra mea! De aici se naștea suferința mea.

În această perioadă am căzut adesea, însă m-am ridicat de fiecare dată. Câteodată aveam impresia că toată creația, orice logică și chiar Domnul Însuși erau împotriva mea... numai credința era de partea mea. Eram deranjat de gândul, că faptul, că eu cred că sunt binecuvântat de Dumnezeu și am parte de mila Sa, este doar o idee de-a mea, și că era doar o impresie că am ajuns într-un punct în care alții au ajuns după multe greutăți. Câteodată mă gândeam că, însăși legătura pe care o aveam cu Dumnezeu era doar o iluzie voită de mine, și că nu eram nici măcar mântuit!

Interesant, toate aceste dubii și temeri nu mi-au diminuat încrederea în Dumnezeu, ci mai degrabă au condus la mărirea credinței mele. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că trebuie să las deoparte toate gândurile, care mi-au adus aceste perioade de tulburare și neodihnă. Imediat m-am schimbat. În sufletul meu, care până atunci fusese atât de tulburat, s-a așezat o pace adâncă și eram în odihnă.

De atunci m-am apropiat de Dumnezeu doar prin credință. Am făcut-o cu umilință și dragoste. Acum am doar un singur lucru de făcut: să stau tot timpul în prezența lui Dumnezeu și să nu fac sau să spun ceva, care să-I displacă. Sper, ca după ce am făcut ce îmi stă în putere să fac, El va face cu mine ce dorește.

Au trecut mulți ani de atunci. Nu mai am dubii și durere, pentru că nu mai am o voință a mea, ci a lui Dumnezeu. Acele voințe mă supun, în așa măsură, încât nu aș ridica un pai de pe pământ dacă este împotriva voiei Lui, și nici nu aș face-o din alt motiv, decât cel al dragostei curate pentru El.

Am renunțat la *toate felurile* de rugăciuni și perioadele de timp fixate pentru rugăciune, în afara celor la care sunt obligat de condiția în care mă găsesc. Tot ce am de făcut este să perseverez pentru a fi în prezența Lui sfântă. O fac printr-o concentrare ușoară și plină de dragoste asupra Domnului. Apoi este experiența actuală în ce privește prezența Domnului. Cu alte cuvinte i-aș spune: „o discuție *secretă* dintre sufletul meu și Domnul”.

Sunt întrebat de multe ori: „Ce faci cu mintea ta, când este preocupată de alte lucruri?” Se întâmplă și așa ceva, câteodată din nevoie, altă dată din slăbiciune. Dar Domnul îmi aduce repede aminte de El. Îmi amintește printr-o senzație lăuntrică sau un simțământ lăuntric atât de drăguț și de plăcut încât nu sunt în măsură să-l explic.

Nu te lăsa impresionat de ceea ce îți spun. Tu ești conștient de slăbiciunile mele, așa că adu-ți aminte de ele. Sunt complet nevrednic și nu merit marile binecuvântări pe care Domnul le-a turnat asupra mea.

Pentru mine, timpul fixat pentru rugăciune este la fel cu restul timpului zilei. Este doar o continuare a trăirii în prezența lui Dumnezeu. Câteodată mă văd pe mine însumi ca o piatră înaintea sculptorului, gata pentru a fi transformată într-o statuie. Stau înaintea Domnului dorind ca El să-și formeze imaginea Lui perfectă în sufletul meu și să mă facă în întregime ca El. Altă dată, când mă rog, simt cum duhul și sufletul mi se înalță, fără nici cel mai mic efort din partea mea, către centrul ființei lui Dumnezeu.

Unii au spus că ce fac eu nu este decât inactivitate, iluzii și iubire de sine. Recunosc că este o inactivitate sfântă, și m-aș iubi cu drag pe mine însumi dacă sufletul mi-ar fi capabil de așa ceva. Dar tocmai contrariul este adevărat. Atunci, când sufletul se odihnește în Dumnezeu, el nu acționează după obiceiul lui egoist; dragostea lui este numai pentru Dumnezeu.

Nu pot să accept că îmi fac „iluzii”. Când omul meu lăuntric este în prezența Domnului, bucurându-se de El, nu mai dorește altceva decât pe Domnul! Dacă aceasta este o iluzie este treaba lui Dumnezeu să îndrepte lucrurile.

Doamne, fă cu mine ce vrei Tu. Te doresc doar pe Tine, vreau să-Ți fiu devotat în întregime.

XIX

Sfaturi către un soldat

12 octombrie 1688

Am citit scrisoarea în care îmi spuneai despre fiul tău, despre problemele pe care le are în armată, de accidentul pe care l-a suferit și de îngrijorările tale.

Avem un Dumnezeu a cărui milă este nemărginită și care ne cunoaște toate dorințele. Întotdeauna m-am gândit că El te va lăsa să ajungi la capătul puterilor, pentru că Domnul vine la noi tocmai în felul acesta, când El consideră, și când noi nu ne așteptăm.

Acum, care ar trebui să fie atitudinea ta? Cum reacționezi când Domnul aduce asemenea lucruri asupra ta? Ar trebui ca acum să speri în El, mai mult ca niciodată. Mulțumește-I așa cum o fac și eu, pentru binecuvântările de care ai parte. Care binecuvântări? Pentru forța morală și răbdarea pe care ți le dă în aceste încercări. Ele sunt o dovadă clară că îți poartă de grijă. Fii mângâiat, *prin* El, și mulțumește-I pentru toate.

Recunosc că admir actele de curaj ale fiului tău. Dumnezeu i-a dat o fire și intenții bune. Dar mă tem că este ceva lumesc în el și multă tinerețe. Sper ca încercarea pe care Dumnezeu i-a trimis-o să fie un leac bun pentru el. Sper ca în urma acestor lucruri, să se oprească și să se analizeze. Este un accident, care ar trebui să-l facă să-și pună toată încrederea în Domnul, care îl însoțește pe oriunde ajunge.

Dar cum poate fi conștient de un Dumnezeu, care este tot timpul cu el? Este foarte simplu. Să se gândească la Domnul cât se poate de des și, bineînțeles, mai ales în fața pericolelor.

Este de ajuns să-și îndrepte puțin inima către Dumnezeu. Să-și aducă aminte de Domnul, să-L slăvească puțin în lăuntru lui, căci va fi acceptat, chiar dacă este în marș sau cu sabia în mână. Aceste momente scurte petrecute în prezența Domnului, în loc să-i diminueze curajul în mijlocul pericolelor, îl vor întări.

De aceea, acest tânăr să se gândească la Domnul ori de câte ori poate. Se poate obișnui încetul cu încetul cu acest exercițiu simplu, dar sfânt. Nimeni nu va observa ce face el. Și nu este nimic mai simplu, decât să repeți din când în când pe parcursul zilei aceste adorații simple îndreptate către Dumnezeu.

Am încredere că Dumnezeu îl va ajuta, și tu de asemenea.

XX

Ordonarea gândirii

Pentru tine nu este o practică neobișnuită. Aproape toți au probleme cu gândurile, care zboară în toate părțile. Minte este rătăcitoare. Dar, întrucât voința este stăpânul celorlaltor facultăți sufletești, ea poate să atragă atenția minții și să o îndrepte să se gândească la Dumnezeu.

Când eu am început, mintea era nedisciplinată. Din această cauză, la început încercările mele erau stingherite de gândurile care-mi fugeau aiurea. Astfel de obiceiuri sunt greu de controlat. Ele ne atrag de la Domnul, chiar și împotriva voinței noastre.

Cred că unul din remedii este să ne mărturisim greșelile și să ne umilim înaintea lui Dumnezeu. Nu te sfătuiesc să spui multe cuvinte în aceste rugăciuni. Cuvintele multe și discursurile sunt o șansă pentru gândurile tale să zboare în altă parte.

În schimb fă altceva. Stai înaintea Domnului, cum stă un sărac la poarta celui bogat: așteptând. Să te preocupe păstrarea minții în prezența Domnului.

Dacă câteodată gândurile îți fug în altă parte, nu te necăji și nu descuraja. Supărarea și descurajarea nu fac decât să-ți distragă și mai mult gândurile de la Dumnezeu. Voința este cea, care trebuie să-ți aducă mintea la tăcere. Dacă vei persevera în felul acesta, Domnul va avea milă de tine.

Unul din modurile în care îți vei putea aduna gândurile în timpul rugăciunii, este să nu le lași să zboare prea mult în restul timpului. Păstrează-le numai în prezența Domnului în tot timpul zilei. Obișnuiește-te să-ți aduci aminte de Domnul adesea. Dacă vei face tot mai mult așa, îți va fi ușor să-ți păstrezi mintea calmă și controlată atunci, când te rogi.

Să fim serioși în aceste lucruri, și să ne rugăm unul pentru celălalt.

XXI

Soluția atotcuprinzătoare

Din scrisoarea ta văd că prietenul tău este bine intenționat în relația cu Domnul, dar vrea să înainteze mai repede decât îi este dat. Un creștin nu poate să devină dintr-o dată pe deplin curat, indiferent de cât de mult se străduiește și ce experiențe are. Îți recomand să ai grijă de el. Trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt încurajându-ne, și mai ales dându-ne exemplu.

Ar trebui să ne aducem aminte, cât mai des cu putință, că treaba noastră este să-I fim pe plac lui Dumnezeu, și că toate celelalte lucruri sunt nebunii și goană după vânt.

Tu și cu mine am trăit o viață monahală pentru mulți ani. Ne-am petrecut acești ani iubindu-L pe Dumnezeu? La urma urmei, am fost aleși și chemați datorită milei Sale. Scopul? Să-L iubim pe El!

Câteodată mă umplu de rușine, când mă gândesc câte binecuvântări a turnat Dumnezeu asupra mea, și pe care le toarnă fără încetare, și cât de puține am făcut eu în urma acestor binecuvântări și a milei Lui, și cât de puțin a avansat viața mea către perfecțiune. Dar, slavă Numelui Său, prin mila Sa El ne-a dat la amândoi încă ceva timp de trăit. Să începem să fim serioși cu El. Soră dragă, recuperează timpul pierdut. Întoarce-te cu toată încrederea la Cel, care a făcut mila și a creat harul. Întoarce-te la Tatăl, care întotdeauna, în orice vreme, este gata să te primească. Mai mult: El te va primi cu brațele deschise.

Să renunțăm dintr-o dragoste vie, curgătoare, la tot ce nu este El. El merită cu siguranță așa ceva, ba chiar mai mult. Să ne gândim tot timpul la El. Să ne punem *toată* încrederea în El. Nu mă îndoiesc că în curând vom vedea efectele. S-ar putea să avem impresia, că cu excepția lui Hristos, am pierdut totul. O, dar este de ajuns să primești belșugul harului Său! Prin belșugul acesta putem face toate lucrurile. Fără el nu putem decât să păcătuim.

Nu este nici o șansă să scapi de pericolele care sunt la tot pasul în viață, fără ajutorul continuu al prezenței lui Dumnezeu. Să ne rugăm deci, tot timpul.

Și cum ne putem ruga Lui fără să fim *cu* El? Și cum putem fi cu El fără să ne gândim adesea la El? Și cum ne putem gândi la El, fără a ne face un obicei sfânt de a fi în prezența Lui?

S-ar putea să-mi spui că zic același lucru întotdeauna. Este adevărat, pentru că aceasta este cea mai bună și mai ușoară metodă pe care o cunosc. În ea se găsește rezolvarea la toate problemele spirituale. Și cum eu nu cunosc altă metodă, sfătuiesc pe toată lumea să o aplice pe aceasta.

Să o spun altfel: ca să putem *iubi*, trebuie mai întâi să *cunoaștem*. Pe cineva, înainte de a-l putea *iubi* trebuie să-l *cunoaștem*. Și cum ne vom păstra „dragostea dintâi” pentru Domnul? Cunooscându-L tot mai mult!

Însă, cum Îl cunoaștem pe Domnul? Îndreptându-ne adesea spre El, gândindu-ne la El privind-L. *Atunci* inimile vor găsi comoara care este în ele.

Acesta este scopul, care merită toată atenția ta!

XXII

Suferința unui prieten, durerea unui prieten

Suferința este întotdeauna dureroasă, indiferent că este în trup sau în suflet. Cu toate că știu că suferi, nu mă rog să fii izbăvit de durere. Cu toate acestea, mă rog. Îi cer cu stăruință lui Dumnezeu ca să-ți dea tărie și răbdare ca să suporti durerea atât cât va dori El.

Dumnezeu te-a pironit pe cruce. Vei putea face ce-ți cer? Găsește-ți mângâierea în Acela care te-a pironit pe cruce. El îți va desface legăturile când va găsi de cuviință. Caută-L pe Domnul, ca puterea ta, puterea, care rezistă la ceea ce El ți-a rânduit. Fericiți sunt aceia, care suferă împreună cu El.

Cei din lume nu pot înțelege acest adevăr. Nu este nici o mirare. Ei nu suferă ca și creștini. Ei sunt într-o lume diferită de a creștinilor, de aceea, ei consideră boala fiind ceva, care nu este în regulă în natură, și nu ca o favoare din partea lui Dumnezeu. Din punctul lor de vedere, așa ceva nu este decât durere și nefericire. Dar dacă considerăm durerea ca un dar al lui Dumnezeu, o manifestare a milei Lui și un mijloc prin care El ne desăvârșește mântuirea, *atunci* suferința este dulce. Are sens și chiar este alinătoare. Într-un anumit fel, Dumnezeu este mai aproape de tine când ești bolnav.

Nu te baza pe alți doctori, întrucât după câte înțeleg eu, Dumnezeu singur poate să te vindece. Te va vindeca când El va considera. Pune-ți de aceea, încrederea în El și vei vedea cum te refaci. Adesea întârziem refacerea noastră punându-ne o mai mare încredere în medicină, decât în Dumnezeu.

Am văzut că, chiar și medicamentele au efect numai dacă este voia Domnului. Când suferința vine de la Dumnezeu, numai El o poate îndepărta. Adesea, Domnul trimite boli în trup pentru a trata bolile sufletului.

Consolează-te cu Doctorul suveran, care vindecă atât trupul cât și sufletul.

Prieten drag, fii mulțumit cu situația în care te-a pus Dumnezeu. Eu te invidiez, cu toate că s-ar putea să mă consideri fericit. Durerile și suferința ar fi un paradis pentru mine atâta timp cât Domnul ar sta lângă mine; și cele mai mari plăceri ale acestei lumi ar fi un iad, dacă le-aș gusta fără El.

Toată alinarea de care am nevoie se găsește în faptul că este un privilegiu să sufăr, dacă aceasta este voia Lui.

Peste puțin timp, voi merge la Dumnezeu. Ceea ce îmi dă alinare în această lume este că Îl văd pe El prin credință. Îl văd atât de bine prin credință încât câteodată spun: „Nu mai cred! Văd!”

Simt ce mă învață credința; văd ce vede credința. Bineînțeles că aceasta produce o mare siguranță în mine. Voi trăi și voi muri împreună cu El, cu această siguranță și cu credința pe care o am.

Deci, continuă să fii întotdeauna cu Domnul. A fi cu El este singurul nostru suport, și cu ajutorul Lui putem confrunta durerile.

Continuu să mă rog pentru tine, ca Domnul să te însoțească.

XXIII

Căile Lui fără număr

Dacă am fi în întregime obișnuiți să stăm în prezența lui Hristos, atunci suferința noastră ar fi mult ușurată de acea prezență. *Foarte* des Dumnezeu îngăduie să suferim puțin[□]. O face din două motive: ca să ne curețe sufletul și ca să ne oblige să *rămânem* în prezența Lui (sau, dacă este nevoie, să ne întoarcem spre El).

Ce vei face în actualele încercări? Tot timpul, fără încetare, oferă durerile tale Domnului. Cere-I tărie ca să suportți durerea. Dar mai mult, bucură-te împreună cu Dumnezeu. Pe cât poți, nu uita de El.

În timpul durerilor, adoră-L. Dăruiește-te Lui, din când în când. Când suferința este mai mare imploră-L, cu umilință și cu afecțiune - repet, cu afecțiune - să te facă după voia Lui.

Pe cât pot, îți voi veni în ajutor cu rugăciunile mele.

Se pare că Dumnezeu are nenumărate mijloace de a ne atrage la El. Poate că cel mai neobișnuit mijloc este să se ascundă de noi. Ce putem face când nu-L mai găsim pe Domnul? Răspunsul este cuvântul *credință*. Credința este un lucru, poate singurul, care-ți va veni în ajutor într-o astfel de perioadă. Credința să-ți fie sprijinul. Temelia încrederii tale trebuie să fie credința. Atunci, când se pare că Dumnezeu te-a uitat, trebuie să-ți manifesti credința în El.

Mă întrebi cum sunt. Sunt fericit. Lumea întreagă suferă, și eu, unul, care merită să fie sever disciplinat, am o bucurie continuă atât de mare că de-abia o pot cuprinde!

Îi cer Domnului să-mi dea o parte din suferința ta; știu însă că, dacă Domnul m-ar lăsa singur pentru o clipă, aș fi cel mai nenorocit dintre toți. Dar, nici nu pot să mă gândesc că m-ar putea lăsa singur. Vezi credința îmi dă o convingere atât de puternică că El nu ne uită, ca și cum aș *simți* că este așa.

Da, simt continuu prezența Lui. Dar, dacă aș pierde acest simțământ, atunci credința că El este cu mine ar fi la fel de tare ca simțământul pe care l-am avut.

Teme-te de un singur lucru: să te îndepărtezi de El. Stai tot timpul cu El. Să trăim în prezența Lui. Să murim în prezența Lui.

[□] Două din cele mai grele experiențe pe care le poate avea un creștin sânt: (1) perioade îndelungate de dureri și suferință intensă și (2) pierderea prezenței lui Dumnezeu. În această scrisoare, Fratele Lawrence se referă la ambele experiențe.

XXIV

Reacția la durere

Mă doare să văd că suferi atât de mult. Ceea ce mă ajută este faptul că suferința este o dovadă că Dumnezeu te iubește. Atunci când vezi suferința din acest punct de vedere, o poți suporta cu ușurință.

Cum am mai spus, am simțământul că ar trebui să nu mai iei medicamente și să te supui în întregime suveranității lui Dumnezeu.

Probabil că El așteaptă tocmai această supunere și încredere în El. Ia aminte la ce-ți spun. La urma urmei, în ciuda dorințelor tale puternice și a eforturilor de a te face bine, medicii nu ți-au fost de nici un folos. În plus, boala s-a agravat. Este atât de greu să te arunci în brațele Lui și să aștepti totul de la El?

În ultima scrisoare îți spuneam că Domnul îngăduie anumite boli în trup pentru a trata problemele sufletului. Fii curajos. Fă din această situație ceva bun.

Du-te înaintea Domnului și cere-I, nu să te izbăvească de durere, ci mai degrabă să-ți dea putere să o poți suporta. Cere-I să-ți dea o dragoste mare, profundă pentru El. Cere-I să-ți dea tot ce-I face plăcere. Cere-I să-ți dea tot ce voiește și să facă cu tine ce vrea, atâta timp cât dorește.

Este puțin greu să rogi așa ceva. O astfel de rugăciune este împotriva naturii sufletului, dar lui Dumnezeu Îi place foarte mult. Este o rugăciune dulce de supunere a celor ce-L iubesc pe Domnul. Dragostea ușurează durerile. Un creștin poate suferi pentru Dumnezeu, cu bucurie și curaj, atunci când Îl iubește.

Te implor să faci așa. Găsește-ți alinarea în Domnul. El este *singurul* Medic, care poate rezolva toate nevoile noastre. Domnul Isus este Cel ce alină boala, Tatăl celor aflați în încercări. Întotdeauna este gata să te ajute, dar ajutorul Lui îl primești după cum vrea El să-ți dea, nu cum vrei tu.

El te iubește. Te iubește mai mult decât îți poți imagina. Deci, ce va trebui să faci? Iubește-L. Apoi încearcă să-ți primești alinarea numai de la El.

Am încredere că vei putea primi ce ți-am spus. Adio.

Te voi ajuta cu rugăciunile mele, chiar dacă sunt foarte slabe. Sunt pentru totdeauna al tău, în Domnul.

XXV

O definiție a paradisului

22 ianuarie 1691

Îl laud pe Domnul pentru că ți-a dat ușurare, după cum tu însuși ai dorit.

De multe ori am fost pe punctul să mor, și niciodată nu am fost mai mulțumit ca în acele clipe. Ca urmare, nu m-am rugat pentru izbăvire. Din contră, m-am rugat Domnului să pot suferi cu curaj, umilință și dragoste.

O, ce dulce este să suferi cu Dumnezeu! Oricât de mari sunt suferințele, primește-le cu *dragoste*. Dragă prietene creștin, este un paradis să suferi cu Domnul. Este un paradis să fii cu El în *orice* situație! Putem să trăim cu simțământul prezenței Lui în cele mai dificile situații.

Dacă tu și cu mine avem să ne bucurăm de pacea paradisului în timpul acestei vieți, atunci trebuie să ne obișnuim să purtăm o discuție familiară, smerită și plină de afecțiune cu Domnul Isus. Trebuie să-ți oprești duhul să se depărteze de Domnul, indiferent în ce împrejurare te găsești. Trebuie să faci din inima ta un templu spiritual, un templu în care să mergi și să-L adori pe El fără încetare.

XXVI

Bogății nemărginite

Cât de fericiți am fi dacă am cunoaște „comoara” de care vorbește Evanghelia. Toate celelalte ar fi nimicuri pentru noi. Cât de mare este acea comoară. Cu cât caută mai mult cineva prin ea, cu atât găsește mai multe. Cu cât se străduiește mai mult, cu atât găsește bogății mai mari. Să nu cădem de oboseală și să nu ne oprim până ce nu am găsit comoara aceasta și am explorat-o până la capăt.

Nu știu care îmi va fi sfârșitul și ce voi deveni. Dar sunt într-un moment în care, chiar și în somn, coboară pacea în sufletul meu și odihna în duhul meu. Aș suferi cu adevărat, dacă nu aș avea această conștiință, acest simțământ continuu al păcii; dar având pacea în lăuntrul meu, cred că aș putea fi liniștit chiar și într-un purgatoriu.

Nu, nu știu ce plănuieste Dumnezeu cu mine, nici ce mă așteaptă. Dar sunt atât de liniștit, că nu mă tem de nimic. De ce m-aș putea teme? Sunt cu El. Și în prezența Lui stau cât mai mult cu putință.

Fie ca toate lucrurile să fie spre slava Lui.

XXVII

Gândește-te adesea la El

Îmi produce bucurie încrederea pe care o ai în Dumnezeu. Sper ca El să mărească încrederea ce a început să apară în tine.

Niciodată nu este prea multă încredere, atunci când este vorba de un prieten atât de bun și credincios cum este Isus Hristos, pentru că niciodată nu te va înșela, nici în veacul acesta, nici în viitor.

Privitor la fratele căruia mi-ai cerut să-i scriu: dacă își pune toată încrederea în Dumnezeu și consideră ca o binecuvântare pierderea prietenului care i-a fost atât de drag, atunci Domnul, în curând, îi va da un alt prieten, unul mult mai puternic și mai doritor să-i servească. Domnul dispune de inimi după propria Lui plăcere. Probabil că fratele nostru a fost prea atașat de cel pe care l-a pierdut. Bineînțeles, noi trebuie să ne iubim prietenii, dar trebuie să o facem fără să prejudiciem dragostea pentru Domnul. Prima este dragostea pentru El.

Ții minte ce ți-am recomandat? Gândește-te adesea la Dumnezeu; gândește-te ziua și noaptea, când ai treburi și chiar atunci când îți petreci timpul liber. Domnul este întotdeauna lângă tine. În ce te privește, nu-L lăsa singur. Nu crezi că ar fi lipsit de maniere să lași singur pe un prieten ce a venit să te viziteze? De ce este atunci Dumnezeu atât de neglijat?

Nu-L uita pe Domnul. Gândește-te adesea la El; adoră-L tot timpul. Trăiește și mori cu El. Aceasta este glorioasa sarcină a unui creștin. Aceasta este meseria noastră de creștini. Dacă nu am făcut-o până acum, atunci trebuie să o facem acum.

Voi căuta să-ți fiu de folos cu rugăciunile mele.

XXVIII

Continuu în prezența Lui

Odată Fratele Lawrence a fost întrebat de cineva din comunitatea în care trăia, unul căruia era obligat să-i răspundă, care i-au fost metodele pe care le-a folosit pentru ca să obțină o asemenea conștiență a lui Dumnezeu. A răspuns superiorului că de când a venit prima dată la mănăstire a decis ca Dumnezeu să fie ținta tuturor gândurilor și dorințelor lui. El a explicat că consideră că Dumnezeu este cel, spre care trebuie să se îndrepte toate gândurile și dorințele și în El trebuie să se împlinescă.

La început, timpul dedicat rugăciunii îl petrecea gândindu-se la Dumnezeu. Scopul a fost ca, în mintea lui, să se întipărească gândul existenței divinității. Aceasta s-a întâmplat mai degrabă prin dedicarea sentimentelor și prin călăuzirea luminii credinței, decât prin raționamente precise și rugăciuni minuțioase. Această metodă simplă și sigură a fost în măsură să-l facă să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu. S-a decis ca printr-o străduință lăuntrică să trăiască într-o continuă conștiență a prezenței Domnului și, pe cât posibil, să nu-L uite niciodată.

După ce și-a umplut mintea în rugăciune cu o cunoaștere a Ființei divine, a mers să-și îndeplinească treaba, care-i era încredințată, lucrând la bucătărie (era bucătar în comunitatea în care trăia). Acolo a tratat cu seriozitate slujba ce-i fusese încredințată, având grijă cum să facă toate lucrurile. Apoi, a petrecut în rugăciune toate momentele libere și timpul de dinainte și de după serviciu.

Când începea să lucreze spunea, cu o încredere de copil: „O, Dumnezeul meu, întrucât Tu ești cu mine, și potrivit cu poruncile Tale, eu trebuie să mă gândesc la aceste lucruri exterioare, îți cer să-mi faci favorul să rămân în prezența Ta. Din această cauză, fă să am izbândă prin sprijinul Tău. Primește ceea ce fac, și fii stăpânul simțămintelor mele”.

El își făcea treburile în fiecare zi, continuând discuția familiară cu Creatorul său, cerându-I Domnului harul Său, și oferindu-I Domnului tot ce făcea.

Când termina, Fratele Lawrence analiza cum și-a îndeplinit sarcinile. Dacă vedea că a procedat bine, aducea mulțumiri lui Dumnezeu; dacă nu, atunci își cerea iertare, și fără să descurajeze continua mai departe să stea în prezența lui Dumnezeu ca și cum n-a părăsit-o nici o clipă. Fratele Lawrence spunea: „În felul acesta, pornind din nou după ce am greșit, și reînnoindu-mi credința și dragostea, am ajuns într-o stare, în care mi-ar fi la fel de greu să nu mă gândesc la Dumnezeu, după cum mi-a fost la început ca să mă gândesc.”

Pentru că Fratele Lawrence a beneficiat atât de mult umblând cu Dumnezeu, era normal ca să recomande și altora să procedeze la fel. Dar exemplul dat de el era un stimulent mai mare decât toate argumentele favorabile pe care le-ar fi adus. Chiar expresia feței era edificatoare pentru cei ce-l vedeau, atât de marcat era de o închinare calmă și plăcută. A fost văzut că, și în treburile cele mai grele ale bucătăriei, el continua să se gândească la lucrurile cerești. Nu era repezit, nici nu pierdea vremea, ci făcea totul la timpul potrivit cu o și mai neîntreruptă liniște în spiritul lui. Spunea: „pentru mine, timpul de lucru nu diferă de cel destinat rugăciunii; în zgomotul bucătăriei, când mai mulți oameni strigă după ceva, sunt cu Dumnezeu într-o liniște ca și cum aș fi pe genunchi în timpul sacramentului binecuvântat.”

XXIX

La revedere

6 februarie 1691

Domnul știe mai bine ce avem nevoie. Ce face, face spre binele nostru. Dacă am ști *cu adevărat* cât de mult ne iubește, am primi întotdeauna ce vine de la El. Am primi dulcele sau amarul fără a face nici o deosebire.

Orice, da, orice ar fi plăcut, doar pentru că vine de la El.

Cele mai grele încercări și suferințe par de nesuportat *doar* atunci când sunt văzute într-o lumină greșită. Când vedem asemenea lucruri ca provenind din mâna lui Dumnezeu, când știm că Tatăl nostru iubitor este acela, care ne umilește și ne cauzează durerea, atunci suferințele noastre își pierd amărăciunea. Jalea noastră devine bucurie.

Sarcina noastră să fie cunoașterea lui Dumnezeu. Cu cât Îl *cunoști* mai mult, cu atât dorești să-L cunoști mai mult. Cu cât ești mai apropiat și mai intim Lui, cu atât va fi mai mare dragostea ta pentru El, întrucât cunoașterea este o măsură a dragostei. Și, dacă dragostea noastră pentru Domnul este mare, Îl vom iubi la fel în durere, ca și în bucurie.

Sunt convins că știi: dragostea celor mai mulți pentru Domnul este superficială. Cei mai mulți Îl iubesc pentru lucrurile pe care le primesc. Îl iubesc din cauza binecuvântărilor. Nu trebuie să te oprești la un asemenea nivel, indiferent cât de mari sunt darurile Lui. Multe binecuvântări exterioare nu te pot aduce atât de aproape de Dumnezeu cum te poate aduce credința simplă.

Caută-L mereu, prin credință.

O, prietene drag, Domnul nu este în exteriorul tău, turnând binecuvântări. Domnul este în tine. Acolo caută-L... nu altundeva.

Domnul să fie singura iubire a vieții tale. Dacă-L iubim numai pe El, nu suntem noi nepoliticoși atunci, când ne ocupăm de fleacuri, care nu-I plac sau care Îl jignesc? Fii înțelept și ferește-te de asemenea fleacuri. Într-o zi vom plăti scump pentru ele.

Prietene drag, vei începe de astăzi să te devotezi Domnului? Aruncă afară din inimă orice altceva. El să o dețină în întregime. Cere-I Lui favorul acesta.

Fă ce-ți stă în puteri și în curând vei vedea rezultatele după care alergi.

Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru ușurarea pe care ți-a dat-o.

Sper, ca prin mila Lui, în câteva zile să-L văd față în față.

Să ne rugăm unul pentru celălalt.

După ce a scris această scrisoare Fratele Lawrence a stat la pat timp de două zile și a murit în timpul acelei săptămâni. Cu siguranță că L-a recunoscut imediat pe Domnul lui, pentru că atunci când a fost legat de acest trup pământesc ochii credinței arareori au privit în altă parte în afară de Domnul.

Epilog

De la prima ediție a acestei cărți și până la cartea mai recent apărută intitulată „*Experimentând în profunzime pe Isus Hristos*” (titlul în engleză: „*Experiencing the Depths of Jesus Christ*”), am primit de la creștini din țara întreagă un număr de scrisori mișcătoare. Nu este nici un dubiu: este un număr mare de creștini, care nu sunt mulțumiți. Creștinismul zilelor noastre nu satisface, nu este suficient de profund.

Publicăm aceste cărți încercând să satisfacem setea, care este atât de răspândită. Dar vrem, de asemenea, să vă spunem ceva. Și anume: Dumnezeu nu vă va prezenta lui Hristos pentru a vă face nespuse de fericiți pentru toată viața. El v-a mântuit ca să vă așeze în împărăția Lui. Și cel puțin în primul secol, toți credincoșii au avut o parte importantă în manifestarea zilnică și practică a acelei împărății. Ei au numit-o trupul lui Hristos. Noi o numim biserică.

Orice ar fi ea, este reală, practică. Și orice ar fi - cu toate că are o mulțime de imitații de slabă calitate, (cum ar fi „comunitatea”, „mersul la biserică duminică”, etc.) - viața de biserică este o experiență necunoscută creștinilor din zilele noastre.

Iată chemarea mea. În căutarea voastră să-L cunoașteți pe Hristos într-un mod adevărat și profund, nu uitați să o faceți cum au făcut-o creștinii din primul secol. Ei L-au cunoscut toți în contextul practic al vieții de biserică.

Fie ca să-L găsiți. Dar fie ca să aveți cea mai profundă a cunoașterii Lui într-o experiență zilnică a trăirii în trupul lui Hristos.

Gene Edwards

